

AMO®

»Barvo mojemu življenju
dajejo mož in otroka in vse
večkrat slikam za njih ali prav
zaradi njih.«

Irena Podobnik,
u.d.i.a., akademska slikarka

3

Drage alumne, dragi alumni

Uvodnik

4

Ko človek planira, se Bog valja od smeha.

Intervju z Majo Martino Merljak

8

A priori sva perfekcionista

Intervju z Matjažem Plošnjakom

13

Zadovoljen sem, ker ...

Intervju z Jurijem Selanom

17

V čem sem umetnik?

Nekdanji dijaki o svoji življenjski poti umetnika

24

Še pomnite, tovariši?

Utrinki iz šolske kronike in Megarona

26

Kaj imajo skupnega ... ?

Nagovor predsednice

27

Klub Alumni ŠKGSrečanje po akademiji sv. Stanislava
Okrogla miza o poklicih

29

**Prvi dobrodelni ples
kluba Alumni ŠKG**

30

**Sklad za pomoč družinam in
Ustanova "Fundacija Alojzija
Šuštarja"****AMO®**

leto 3 | številka 5 | maj 2012

Izdal in založil: **Zavod sv. Stanislava** | Odgovarja: **dr. Roman Globokar** | Urednica: **Olga Osredkar** | Tehnični urednik:
mag. Matija Mitja Štih | Lektoriranje: **Špela Oman** | Na naslovnici: **Irena Podobnik, Hiše na obali**, olje na platnu, 50 x 50,
 2011 | Oblikovanje: **Marko Grimani, www.grimani.si** | Fotografije: **Arhiv Zavoda sv. Stanislava, zasebni arhivi intervjujancev,**
Stock.XCHNG | Tisk: **Birografika BORI d.o.o.** | Ljubljana, maj 2012.

unitas libertas caritas
ALUMNI KLUB ŠKG

Drage alumne, dragi alumni,

pred vami je nova številka publikacije Amo®, ki po vsebini dopolnjuje prejšnjo. Sicer sem vam v prejšnji številki namignila, da klasičnosti in glasbi, ki sta izredno pomemben del ŠKG, morda sledi duhovnost, toda umetniške plati v prejšnji številki še nismo izčrpali, zato je tudi tokratna številka umetniško obarvana. K sooblikovanju publikacije smo iz vrst nekdanjih škofijcev povabili dramske igralce, režiserje, dramaturge, pesnike, pisatelje, slikarje, oblikovalce vseh vrst, restavradorje, modne svetovalce, plesalce in še bi lahko naštevali. Nekateri izmed njih so se nam prijazno odzvali in obogatili najprej prazne strani tokratne številke, ob branju pa bodo – v to sem prepričana – tudi naše misli in duha.

Glede na to, da je ŠKG klasična gimnazija, je veliko dijakov umetniško zelo nadarjenih, svoje talente pa že pred vstopom v gimnazijo več let sistematično razvijajo. Res je, da prevladujejo glasbeniki, tekom šolanja pa odkrivamo tudi velike talente za dramsko igro, pisanje poezije in proze v več jezikih, slikarstvo, oblikovanje ipd., vse pa družijo izreden občutek za lépo. Svoje sposobnosti uresničujejo pri samem pouku, pri Domačih vajah, Kažipotu, na tekmovanjih v pisanju haikujev in uprizarjanju dramskih predstav ter pri razrednih projektih, kot so izdelovanje in predstavitve razrednih jaslic, pevski festival, dramski maraton ter izdelava in predstavitve letniške revije.

Vsak majhen poskus, droben korak naprej, včasih obotavljiv in celo neuspešen, a vendar vztrajen, poln hrepenenja in življenja, vodi do uresničenja. Gimnazijska leta so izredno pomembna za vsakega mladostnika, saj išče svoje mesto v skupnosti, želi najti samega sebe, morda drugačnega, kot pričakujejo starši, učitelji in vzgojitelji. Biti umetnik je nekaj samosvojega, a vseeno zelo človeškega. Ukvarjati se z umetnostjo je lepo, ni pa se z njo lahko preživljati. Lahko bi si, kot je v današnji družbi pogosto slišati, zastavili vprašanje, ali je umetnost sploh koristna. Kljub temu so si mnogi nekdanji škofijci v sledenju svojemu srcu upali podati na to pot in vsak je (ali pa še bo) našel svoje mesto v svetu.

Rada bi se zahvalila vsem, ki ste nam bili pripravljeni zaupati svoje življenjske zgodbe in prispevati k še eni bogati številki publikacije Amo®. Novost pri nastajanju tokratne številke je tudi večje število sodelavcev. Pri urednikovanju mi je pomagala Manca Grom, za kar se ji iskreno zahvaljujem, prav tako gre zahvala predsednici kluba Anji Mariji Arko za vztrajno pomoč in podporo ter vsem novinarjem in avtorjem člankov, ki ste bili publikaciji pripravljeni posvetiti svoj čas. Hvala tudi vsem stalnim sodelavcem pri nastajanju publikacije. Obenem pa vabim vse, ki ste v prihodnje pripravljeni sodelovati bodisi v uredniškem odboru bodisi (in) kot novinarji, da mi pišete na moj elektronski naslov olga.osredkar@gmail.com. Veselim se sodelovanja z vami.

Olga Osredkar,
prof. latinščine, urednica

Ko človek planira, se Bog valja od smeha.

In danes vem, da je to res.

MAJA MARTINA MERLJAK

Ko človek posluša kakšno pesem, zre na gledališki oder, občuduje kreacije in se utaplja v poetičnih besedah, ima pogosto občutek, da se je znašel v nekem magičnem svetu in da so umetniki, ki so ga ustvarili, pravi pravcati čarodeji. Eden izmed njih je tudi Maja Martina, vsestransko nadarjena igralka, ki kljub svojemu čarobnemu svetu ostaja z nogami trdno na tleh in ne pozablja, da je smisel življenja v tem, da užiješ vsak dan posebej, in ne, da se v njem izgubiš. Ker prav tako ni pozabila, da je nekoč preizkušala tudi škofijske odrske deske in hodnike, nam je zaupala, kakšno je bilo njeno doživljanje igralskega čara od samega začetka pa vse do današnjega dne.

Vsaka zgodba ima svoj začetek. Kdaj si prvič začutila željo po tem, da bi postala igralka, da ti odrske deske prinašajo neko zadovoljstvo?

Na odru stojim v bistvu, odkar vem zase. Najprej sem po odrih plesala, šele potem igrala. V osnovni šoli sem bila dežurna za recitacije, šolske proslave in vse mogoče procesije, v srednji šoli pa sem precej aktivno igrala v Šentjakobskem gledališču – poleg vseh aktivnosti na ŠKG, seveda, od katerih so bile skoraj vse tako ali drugače povezane z nastopanjem. Zanimivo pa je, da so bile moje sanje že od osnovne šole naprej filmska režija. A filmske režije nisem želela študirati pri nas, za tujino (želela sem na FAMU) pa nisem imela dovolj denarja; da bi mi starši plačali, ne bi dopustila, za lobiranje pri študentskih komisijah sem bila pa preponosna in ni mi žal za to. Zato sem se nameravala vpisati na neko fakulteto,

poleg študija čim več delati in tako privarčevati potreben denar. Vseeno pa sem želela študirati nekaj, kar bi me zanimalo. In tako sem se pač vprašala: »Kaj rada počnem?« Odgovor je bil takoj na dlani: »Igram.« No, neke sem pred kratkim slišala nekaj v smislu, »ko človek planira, se Bog valja od smeha«, in danes vem, da je to res. Vem pa tudi, da je bil tale plan s sočasnim študijem dramske igre in aktivnim študentskim delom res naiven. Študij igre vzame človeka in pol. Prevzame vsako celico tvojega telesa. Življenja poleg študija dobesedno nimaš. In si ga niti ne želiš! Raziskovanje igre je preveč magično. No, denar za šolanje sem na koncu sicer res privarčevala, ne pa ravno veliko med študijem. Nekaj sem ga porabila za izpopolnjevanje v igri pred kamero v tujini, dovolj ga pa še čaka na študij filmske režije. (Smeh.)

V nekem intervjuju si omenila, da če bi v življenju kaj ponovila, bi bil to zagotovo vpis na Škofijsko klasično gimnazijo. Ti je tudi ta na nek način pomagala odkriti tvoje navdušenje nad igrilstvom?

Je, ja, zelo! Poleg tega, da sem na ŠKG nastopala, kjerkoli in kadarkoli se je dalo, me je na primer prav moja razredničarka Mateja Gomboc spodbujala, naj se vpišem na AGRFT. Imela sem pomisleke glede sebe in sprejemnih izpitov, ona pa se z njimi niti malo ni obremenjevala. Ne iz absolutnega prepričanja v moj talent, ampak preprosto ni videla vzroka, zakaj ne bi vsaj poskusila. In to spontanost do sprejemnih izpitov je položila vame. Na nek način se je odločila namesto mene. Res bi ponovila leta na Škofijski. Saj je bilo tudi težko pa zoprno pa vsi

in vse mi je šlo na živce, to je obvezen del pubertete, a ko sedaj gledam nazaj, se v mislih resnično slikajo samo lepi spomini. Ogromno sem se naučila, bila v šoli vedno zelo uspešna, a hkrati sem izkusila vse, kar je ponujalo življenje. Zdivjala sem se tako, da upam, da bo moja hči do mene prizanesljivejša. No, po drugi strani nikoli, ampak res nikoli ne bi ponovila študija na AGRFT. Ne me narobe razumeti, akademija mi je dala veliko, predvsem res ogromno znanja iz igre (in trdo kožo), je pa tudi zelo veliko vzela. Na ŠKG je na primer spoštovanje. Tega se, ko se ukvarjaš s svojo puberteto, pač ne zavedaš. Šele ko vstopiš v realni svet, vidiš, da to, kar te je obdajalo na ŠKG, ni nekaj običajnega. Takrat šele zares ugotoviš, kaj si »zapustil«. Dobili smo popotnico v svet, ki je nima vsak. Vem, da marsikdo misli, da patetično idealiziram, ampak res tako čutim.

Svoje izpopolnjevanje si nadaljevala s študijem na AGRFT-ju in vsi vemo, da je precej težko priti med srečne izbranice, ki pridejo mimo sprejemnih izpitov. Kakšen občutki so te navdajali, ko si izvedela, da si sprejeta? Česa si tekom študija po tvoje največ pridobila?

Hja, zares sem se začela zavedati resnosti položaja šele, ko sem prišla v drugi krog. (Smeh.) Takrat sem si tudi prvič res močno zaželela, da bi bila sprejeta. Časa za priprave nisem imela veliko, saj sem se istočasno morala učiti za maturo, zaključevali smo leto ipd. A pripravljena sem bila! Od A do Ž! Imela sem s seboj celo kovček s kostumi, čemur se še danes vsi profesorji na akademiji smeji-jo. (Smeh.) Na informativnem dnevu so rekli, imaš oder, imaš tekst, oči so uprte vate in čakajo tvojo predstavo. Hoteli so predstavo, dobili so jo! (Smeh.) Na akademiji sem dobila obrtniško znanje, ki JE pomembno. Sama ne podpiram imenovanja naturščikov za igralce. Pa ne zato, ker bi mi »kradli denar« in podobne oslarije, ki jih slišim. Zaradi mene naj igra vsak, ki ga to veseli. Moramo pa biti realni in nenazadnje spoštljivi do igralcev. Dejstvo je, da sem tudi sama nekoč bila naturščik in tako danes, po končanem študiju, resnično vem, kakšna neverjetna razlika je med mojo igro in samim dožemanjem le-te takrat in danes. Tudi sama sem bila, kot naturščik, sveto prepričana, da sem perfektna igralka, in marsikdo me je v tem smislu tudi opeval. No, danes me je sram pred samo seboj zaradi teh misli in sram me je, da sem se napajala z izjavami občudovanja. Na daleč prepoznam naturščika in znam tudi povedati, kje se mu vidi, da nima igralske izobrazbe. Nikakor ne mislim, da je AGRFT edina šola za igro! V tujini jih je ulalala! Niso vse najboljše, ni jih pa malo dobrih. Šola tudi ni vse in ni garancija, da boš dober igralec, a potrebuješ jo. Pika. Vsa res velika tuja igralska imena so hodila v igralske šole, veste? Sicer pa, tako kot verjetno nihče ne želi, da bi mu ljubiteljski kirurg zamenjal srce, mislim, da ne bi smeli dopustiti, da se (zgolj) »poziranje« na odru ali pred kamero in žlobudranje besed brez prave vsebine za njimi enači z igro in umetnostjo. Mislim, samo malo, tu se vendar pogovarjamo o RESNICI! To je podstat, iz katere gledališče in umetnost

nasploh izhajata. A trdoglava bolezen sodobnega sveta je prevlada forme nad vsebino, zato pač je, kot je, da so ljudje izgubili jasen pogled in razsodnost. In tudi sama iz boja za preživetje delam stvari, ki so podvržene formi. Vse, kar mi pomaga ohraniti čisto vest, je to, da sem se do sedaj še vedno trudila v vsako svojo vlogo vsiliti vsaj malo resnice, vsaj malo vsebine, oziroma vsaj težila k njej. Ljubiteljska gledališča so super, lepo je, da je vsem, ki jih igra veseli, ljubezen uresničena, samo ne mečimo vsega v isti koš. Mnogo je ljubiteljskih igralcev, ki so izjemni, tudi zelo uspešni, a v svojem dometu. In izključno na področju, kjer so »doma«, potem se pa konča. Resnično škoda je, da jih preveč misli, da šole pri svojem talentu ne potrebujejo. Škoda, ker se ne zavedajo, da se nikoli ne bodo mogli spustiti v prelepe Shakespearove ali Čehove tekste ... No, vsaj jaz bi svetovala, da se raje ne, ker jim ne bodo kos. Govorila sem. Hough!

Kdaj si prvič okusila slast pravih odrskih desk? Je bila to prijetna ali pa mogoče malo manj zadovoljujoča izkušnja?

Ko sem bila čisto majhna, dve leti, pravita starša, sem se med aplavzom neke proslave izmuznila mami in prikolovratila na oder ter začela ploskati publiki. No, takrat sem prvič stala na odrskih deskah in očitno je bila prijetna izkušnja, na slikici se namreč prav na široko smejim. (Smeh.) No, resno, prvič sem nastopala na odru, ko smo imeli z baletno šolo nastop v Španskih borcih. Bilo je res lepo ... prvi kostum, prvi make-up, prva plesna frizura, mislim, da je bila celo prisotna prva napetost. Sem pa vesela, da v plesnih, še posebno baletnih vodah, nisem pretirano dolgo vztrajala.

Katere vrline mora po tvojem mnenju imeti igralec? Kako pomembna je v teh vodah vsestranskost?

Iskrenost. Empatijo. Radovednost. Delavnost – v prvi vrsti je kreacija vloge raziskovanje, racionalno delo, poleg tega so tudi vaje psiho-fizično lahko naporne. Občutenje otroka v sebi, ki prinese igrivost in spontanost. Odločnost. Samozavest, a hkrati večno prisoten dvom vase, da te ego ne odnese. In, ajá, seveda, trdoživost.

V karieri si dosegla že marsikaj in vem, da si ponosna na prav vsak svoj dosežek. Toda, če bi že morala izpostaviti, kateri izmed njih ti je osebno najljubši?

Predstava Vse, kar ste želeli vedeti o nas, pa niste nikoli vprašali – predstava, ki sem jo delala z Društvom študentov invalidov – bila sem idejni vodja in režiser. Prelepa izkušnja. V njej o vprašanju forma ali vsebina ni bilo niti debate.

Kaj je tisto, kar te v igralskem poklicu vedno znova navdihuje, daje zalet tudi v dneh, ki niso ravno rožnati?

Igranje samo. Ko rečemo AKCIJA, ni več prej, potem, samo zdaj. Ni backstagea, ni balasta, je samo življenje na odru ali pred kamero. In navdihujejo me dobri teksti, dobra ekipa, dober projekt, ko komaj čakam začetek vsake vaje.

Kakšna je razlika med igranjem v gledališču in pred filmsko kamero?

V resnici je ni. Igra je igra. Ta drobna, ki je, je samo v doziranju in čisto nič drugega. Slovenskim igralcem so očitali, da v filmih igrajo teatralno, in tako je sedaj, kot opazam, v slovenskem filmu trend igre pred kamero »bolj mrtev si, bolje je«. Vsi stavki govoreni v istem tonu, v istem ritmu, brez podtekstov – popolnoma nerealistično in nenaravno. No, ja, pod tole se jaz ne podpišem. V teatru, še posebno na večjih odrih, je potrebno tako rekoč vse povedati z besedami ali z jasno gesto, kamera pa lahko že iz samega izraza na obrazu razbere stanje, emocijo, celo stavek, se pravi informacijo, ki jo mora igralec v določenem trenutku sporočiti, saj je pomembna za zgodbo. Če seveda je misel na obrazu. Če je obraz mrtev,

potem prebere tudi to. Stvar je v resnici zelo preprosta, ali igralcu verjameš ali mu ne. Ali s svojo igro pripoveduje zgodbo ali je ne. V teatru ali na filmu ali v vsakdanjem življenju.

Preizkusila si se v marsikaterih zvrsteh. V kateri si se najbolj našla, katero vlogo si najbolj začutila?

Uf, teh je bilo veliko in različnih zvrsti so bile. Zelo sem uživala v postfeminističnem kabaretu Kisli maček, kjer sem igrala klinično histerično žensko Betko. Močno sem čutila tudi Betty Rizzo – šefico ženske bande – v Briljantini. Uživala sem v vlogi uporne Katarine iz Ukročene trmoglavke. Pa v vlogi Bogomile iz Krsta pri Savici. In v vlogi spletkarskega duha mrtve žene Elvire v Spiritistični komediji ... Uživam v močnih, globokih vlogah, v ženskah, ki nosijo v sebi vulkan čustev, občutenj, zanimiva stališča ipd., a morajo ta vulkan zaradi okoliščin skrivati v sebi ali pa se pokaže skozi najrazličnejše obrambne mehanizme. No, uživala sem pa tudi v vlogi nežne, nedolžne Mije v Pravih dekletih, ki jo življenje premika sem in tja, kot list v vetru ... Ali pa v vlogi gobezdave receptorke v Vlomitci delajo poleti. Ma, res jih je bilo veliko. Vsaka po svoje je bila svojevrsten užitek in izziv, od najmanjše do velike. In pri vsaki sem se nekaj naučila.

Velikokrat slišimo, kako igralci pogosto vložijo veliko dodatnega dela v to, da bi kar najbolje poosebili lik, ki ga igrajo (npr. dodatne vaje petja, spoznavanje življenjske zgodbe tega lika ipd.) Se tega tudi sama poslužuješ ali uporabljaš drugačne pristope?

Zelo pomembno je razumeti, da to ni dodatno delo. To je osnovno pri delu igralca. Tega te na primer tudi naučijo v šoli: zakaj in sploh kako se tega dela lotiti. Seveda nekatere vloge zahtevajo več, druge manj. Sama imam najraje take, ki zahtevajo od mene, da se zakopljem v knjige ali internet in iščem gradivo za kreacijo. Brskam za inspiracijami, asociacijami, strokovnimi informacijami, če jih potrebujem ipd. Se infiltriram v kakšno skupino, kjer lahko opazujem posebno lastnost, ki jo bom igrala ... Vaje solo petja so pa tako ali tako del mojega ustaljenega urnika. Ampak to je moja osebna odločitev, vseeno nas ni veliko, ki površno pevsko znanje iz akademije nadgrajujemo. Kar je razumljivo, muzikalov se pri nas tako malo

dela, da niti ni pretirane potrebe. Sem že slišala od kolegov, da sem nora in da mečem stran denar. Močno sem se namučila, da sem razložila, da se učim petje zato, ker preprosto to sama želim in v tem uživam.

Če bi se postavila na mesto neke tretje osebe, kako bi opisala samo sebe kot igralko sedaj, ujeta v točno tem trenutku?

Feniks, ki vstane iz pepela, če se poslužim prisposode. Šla sem čez obdobje, v katerem sem dejansko fizično in tudi psihično pregorela. Popolnoma sem tudi izgubila strast do igre. Brez strasti pa si ne predstavljam, da bi sploh lahko igrala. Zato sem se začela resno spraševati, kaj bom počela v življenju. Počutila sem se, kot da sem izgubila eno najbolj dragocenih stvari v življenju, in ni bilo prijetno. Kolegi so me že pred leti opozorili, da skoraj vsak igralec slej ko prej pride v tako obdobje, pa sem si mislila: »Jaz, s svojo strastjo, že ne!«. Hja, no. Potem sem veliko počivala, si dala mir, bila prizanesljiva do sebe. Počasi prihajam k sebi. A hvaležna sem za to obdobje. Močnejša sem, z jasnejšimi, odločnejšimi stališči glede igre, še bolj vem, kaj mi je všeč in kaj ne, in predvsem, zakaj ne. Kaj je meni pomembno, kje je moje srce ... Slika je bolj čista, jasna, občutki bolj konkretni.

Bi kdaj zamenjala svoj igralski poklic in se preizkusila še v kakšni drugi umetniški zvrsti?

Ja, bi, z veseljem. Za kakšno leto ali dve bi popolnoma presekala. In tudi bom. Igralski poklic je naporen zaradi vsega okrog. Meni je pri igri všeč in resnično pomembno samo bistvo – kreacija življenja in zgodb. Spet smo pri resnici. Vse ostalo je balast, ampak pač tudi del. Vem, da ne bom celo življenje samo igralka. Vem pa tudi, da ne bi mogla dolgo zdržati brez igre. Če samo pomislim, kako po poletnih počitnicah komaj čakam, da končno stopim na oder ali pred kamero, in akcija!

Kakšna pričakovanja imaš v svoji prihodnosti, kakšne posebne želje za sebe kot igralko?

Čim več močnih vlog, ob katerih lahko rastem. Ostala bom na svobodi (delavec, samozaposlen v kulturi), to sem se odločila. Trenutno si ne želim biti zaposlena

nikjer, v nobenem gledališču se ne vidim, nikjer ni mojega srca. Z velikim veseljem pa delam kot gostujoča igralka v precej slovenskih gledališčih in tako bo tudi naprej. Spet sem začela delati s skupino, s katero smo ustvarili predstavo Vse, kar ste želeli vedeti o nas, pa niste nikoli vprašali, in zagotovo bo iz našega druženja nastalo spet nekaj velikega, močnega, pomembnega.

Kaj bi svetovala mladim, ki se v svetu umetnosti šele uveljavljajo, šele začenjajo svojo pot? Verjetno tudi sama veš, kako težki so lahko začetki ...

Naj se otrok v njih nikoli ne neha igrati, pa bo vse v redu.

Za konec nam še zaupaj, kaj ti pomeni igrilstvo?

Kakor kdaj. Kdaj bi vse nekam poslala in se vpisala na zoologijo. Potem se pa pomirim, se spomnim, da počnem to izključno zase in zaradi sebe. In stopim na oder ali pred kamero in neki ideji vdihnem življenje. In takrat mi pomeni zelo veliko. Predvsem velik užitek. Ne pa več vse, kot mi je včasih. Ampak takrat nisem živela življenja, zdaj pa ga.

Pogovarjala se je Manca Grom.

SPIRITUS
AUTEM
VIVIFICAT

**Fakulteta
za
poslovne
vede**

Ciril-Metodov trg 9
1000 Ljubljana
e-pošta: info@kat-inst.si
www.katoliski-institut.si

**POSTANI USPEŠEN
IN ODGOVOREN PODJETNIK!**

Fakulteta za poslovne vede

- individualni pristop k poučevanju
- celovito in praktično znanje poslovnih ved
- možnosti štipendiranja
- veščine pogajanj, vodenja ljudi, komuniciranja, financ, prava in tuji jeziki
- sodelovanje s priznanimi tujimi univerzami
- popust pri šolnini za diplomante in v primeru prehodov med programi

Začetek študija na FPV je začetek poklicne kariere!

Portret

Foto: Rada Kikelj

»A priori sva perfekcionista«

Devetindvajsetletni Matjaž Plošinjak, bivši dijak ŠKG, je modni oblikovalec, skupaj z Ericom Majem Potočnikom ustanovitelj modne blagovne znamke MEM couture. Modni tandem, za katerega so ulice Pariza ohranile čar premičnega praznika, je od leta 2004, ko je bil ustanovljen, pa do danes ustvaril mednarodno prepoznavno modno zgodbo. Duo se je podpisal pod modno podobo promocijske kampanje za luksuzni avto Citroën DS4, njune kolekcije so bile med drugim prikazane na Nizozemskem in v ZDA, projekt Ladies of the Swamp je bil predstavljen v španski publikaciji Look de Book. Ko sta ustvarila triptih kolekcijo Hommage à Marlene, se je del le-te umestil v stalno razstavo v Casoria Art Museum v Neaplju, z minuciozno izdelano punčko iz cunj, poimenovano Olgina Memova, sta sodelovala na Unicefovi dobrodetni dražbi ... Povabila v Pariz, Moskvo, Berlin, Dubaj, celo na njujorški fashion week dežujejo, a ker se zneski kotizacije za udeležbo na takšnih vrhunskih modnih dogodkih gibljejo izredno visoko, udeležba na njih za sedaj ostaja izziv za prihodnost.

Matjaž, mladenič doriangrayevsko prefinjenih obraznih potez, je o modi spregovoril zavzeto, strastno, s perfekcionističnega vidika človeka, ki modno ustvarjanje živi. Občasen dvig leve obrvi, ki izdaja osredotočenost, široko razprte modre oči, razkošje informiranosti na področju mode. Najin pogovor je trajal dolgo, a brez občutka trajanja – čas v Čudežni deželi mode pač teče drugače, me spreleti, ko s pogledom ošinem kreacijo v vzorcu šahovnice na blagu, enega od leitmotivov pri MEM couture.

Nomen est omen, ime zaznamuje. Ime MEM couture sestavljajo začetnice vajinih imen – Matjaž in Eric Maj –, na vajini internetni spletni strani sem zasledila, da gre hkrati za okrajšavo besede memory, mem je tudi trinajsta črka hebrejske abecede, couture je francoski izraz za oblačila ...

Res je, toda vsi ti pomeni so prišli šele pozneje, kot dana vrednost. Kar se tiče izraza couture, je njegov izvirni pomen nekje z začetka 20. stoletja »made to measure«, torej krojaštvo. Izraz označuje izdelavo oblačil, ki ni industrijska, gre za neserijsko proizvodnjo, za natančno ročno delo in večinoma unikatno izdelavo. Na ta način sva se želela definirati. Nisva želela, da se najino modno znamko povezuje z masovno produkcijo, čeprav je res, da se med najinimi izdelki najdejo tudi »serije oblačil« in ne le oblačila višjega cenovnega razreda. Ob izrazu couture sva postavila inicialki najinih imen, vseh nama je bilo, ker je ime zvenelo mednarodno. Kasneje sva ugotovila, da ima beseda mem še drug, bolj filozofski pomen: srž, bistvo. Je pa res, da v zadnjem času predvsem Erica mika, da bi ime delno spremenila. Zadnje čase namreč beseda couture nekoliko izgublja na svojem pomenu, saj jo v svojih imenih uporabljajo blagovne znamke, ki prej kot na izpopolnjen dizajn in vrhunsko izdelavo spominjajo na ceneno, nemalokrat »nafruljeno« konfekcijo. Prav tako se ne omejujeva izključno na couture, torej visoko modo. Skratka, zagotovo bi ohranila ime MEM, hkrati pa razmišlja o nečem novem, kar se tiče drugega dela imena.

Od kod fascinacija nad svetom mode, pogum, ki je bil potreben za uspešen začetek? Si znal izživeti svoje sanje, gre za vprašanje talenta, sreče?

Prakse, pravzaprav. (Smeh.) Ko sva se začela ukvarjati z modo, je v Sloveniji obstajala zgolj možnost izobraževanja na Naravoslovnotehniški fakulteti, a nama ta opcija nekako ni najbolj dišala. Vse skupaj se je začelo z eksperimentiranjem, s preurejanjem kupljenih oblačil, s katerimi nisem bil popolnoma zadovoljen: oblačilo razparaš, da vidiš, kako je krojeno, ter ga skušaš sam ponovno narediti na podoben način. Nato je prišel nakup prvega šivalnega stroja, zagon se je sčasoma povečeval ... Marsikje se zmotiš, veliko stvari zavržeš, a prav na napakah se največ naučiš. Najprej sva z Ericom delala oblačila zase, za znanca, za svoje prijatelje, dokler nama ni prijateljica Davorka Požgan, tudi modna oblikovalka, predlagala, naj svoje stvari predstaviva javno, ter nama za sodelovanje priporočila K4. Pripravila sva fashion show v okviru njihovega house eventa, poslala sva vabila medijem, misleč si, »kdor bo prišel, bo pač prišel« ... In na koncu so prišli vsi, kar je bil za naju šok, popolno presenečenje.

Na začetku je šlo torej za nekakšen gverilski projekt, ki pa mu je presenetljivo hitro sledil mednarodni preboj.

Res je, to je bil gverilski projekt, gre za uvodno fazo najinega dela. Spomnim se, kako sva z Ericom v backstageu delala kot nora, ne da bi sploh natančno dojemala, kaj se dogaja, videla sva samo, da je prostor nabito poln. Kasneje je prišla predstavitev nove, bolj konceptualno in tudi tehnično dodelane kolekcije v Cvetličarni, želela sva sama najeti prostor, samostojno pripraviti modno revijo, pri kateri sva tudi prvič sodelovala s šiviljami. Potem sva se preko ŠKUC-a prijavila na Bienale mladih ustvarjalcev Evrope in Mediterana, ki se je tedaj odvijal v Neaplju, in na njem predstavljala Slovenijo na področju mode. Takrat so se stvari začele odpirati, dobila sva povabilo na modni sejem BREAD & BUTTER v Barceloni, kjer sva bila umeščena na razstveni prostor, namenjenem obetavnim, še neveljavljenim mladim oblikovalcem. Gre za megalomanski sejem, na katerem se predstavljajo tudi uveljavljene modne znamke, kot so Lagerfeld, Byblos, Vivienne Westwood, modni oblikovalci streetweara ... Na osnovi stvari, ki sva jih prikazala tu, so naju potem predstavili tudi v publikaciji Look de Book.

Macbeth, ena izmed najbolj mračnih Shakespeareovih dram z markantno žensko protagonistko, lady s krvavimi rokami in temnim srcem. Kaj vaju je pritegnilo pri tej drami, da sta jo uporabila kot rdečo nit svoje prve kolekcije Faces of Macbeth (2005)?

Odločnost lady Macbeth, njen posebni karakter, ki v določeni meri meji celo na norost ... To je močna, samo-svoja ženska. Najprej je prišlo do fascinacije z likom, poglobila sva se vanj, to pa je potem šlo z roko v roki z lastno ustvarjalnostjo. Pritegnile so naju angleške tkanine, zanimivi vzorci, kvaliteta lepo tkanega materiala, ti stari »štofi« (fetišistično poudari besedo). Razmišljala sva, kako jih umestiti, uporabila sva na primer veliko tvida, volne in svile. Tudi forme se rahlo inspirirajo v Shakespeareovem času, to je obdobje renesanse, ko se je začelo obdobje krinolin. Te so sedaj veliko bolj gibljive, kot so bile nekoč, v času svojega nastanka je bila krinolina pač precej bolj okorna »bunka«. Sam lik, tkanine, forme – to so ključni momenti te kolekcije.

Rafiniranost, sofisticiran look, nostalgичno oziranje v preteklost s kreacijami, ki jih je navdihnili zlata doba Hollywooda, glamur v podobi dolge črne obleke in rokavic, ki segajo do komolcev, jasno začrtana silhueta v obliki peščene ure – to so nekatere izmed podob, ki jih evocira MEM couture.

Da, trudiva se. (Nasmešek.) Želiva, da preko uporabe določenih nevsakdanjih materialov najine kreacije izgledajo sofisticirano in prefinjeno, in res, tudi nostalgija je prisotna. Gre za stalno odkrivanje, izobraževanje na področju mode, ki se kot potreba pojavi ob realizaciji projektov. Tudi za perfekcionizem – če kreiraš na primer

kimono, se vsekakor pozanimaš o detajlih oblačila, o kulturi nošenja, ure in ure bi lahko razpredal samo o obiju (pasu) kot delu kimona. Važna je vrsta tkanine, barva tkanine, vzorec na njej, kako so narejeni rokavi, koliko so dolgi, kako visoko seže obi na telesu – s tem določiš, ali je to plesni, praznični ali vsakdanji kimono, ali je zimski, ali je namenjen poročeni ali neporočeni ženski ... V kimono sva se na primer poglobljala ob sodelovanju pri plesnem projektu, kjer je plesalec želel, da ga oblačilo na nek način omejuje.

Zanimivo, ponavadi je pri plesu ravno obratno, oblačilo se mora kar najbolje prilagajati plesalcu, ga čim manj ovirati. Sta lahko zato vidva toliko bolj neomejeno izvajala modne piruete?

Da, toda prav zaradi tega, ker sta plesalec in režiser želela imeti takšen efekt, sva si lahko veliko privoščila, ni nama bilo treba toliko gledati na gibljivost. Kostumografija se kontrastno modnemu oblikovanju sicer podreja celotnemu konceptu projekta – razen v primeru, da je želja avtorja projekta, da se dela drugače.

V poplavi nizkocenovnih modnih znamk, kot so Zara, Mango, H&M, Stradivarius itd., je prednost modnih konceptov, kakršen je MEM couture, tudi v sposobnosti povedati zgodbo skozi ustvarjeno modno kreacijo. Kakšen odnos imaš do fast food mode? Kakšna je v nasprotju s tovrstno modo zgodba, ki jo pripovedujeta vidva?

Ne samo midva, tudi večina drugih modnih ustvarjalcev deluje po principu ustvarjanja zgodbe, v ozadju je vedno izdelan koncept: recimo, Givenchy je v kolekciji jesen/zima v prêt-à-porter uporabil motiv rajskega vrta, pri couture kolekciji pa motiv nebes – oblikoval je jasen koncept. H&M in podobnih znamk ne zaničujeva, tudi sam imam doma stvari, kupljene tam, vendar pa gre za drug nivo. Paradoksalno je, da se fast food v osnovi pravzaprav napaja pri modi višjega cenovnega razreda. Recimo, krilo, za katerega bi od daleč rekel, da je delo določenega zvenečega modnega imena, vidiš v fast food ponudbi – podoben kroj, enaka podlaga, skoraj ista barva vzorca ... Nizkocenovnim modnim znamkam gre pač predvsem za to, da kopirajo, kar ljudje zgrabijo. Dobro, prednost je, da so morda ljudje zaradi tega lepše oblečeni, kot bi bili sicer, toda mislim, da se je treba vsakič znova postaviti tudi v vlogo avtorja, ki v svoj izdelek vloži veliko mero truda in energije, potem pa nekdo to ukrade, zbanalizira in služi na njegov račun. Globalno gledano je prednost dizajnerskih znamk v zgodbi, konceptu, viziji, ki jo predstavljajo, za katero stojijo. Nenazadnje, gre za vprašanje kvalitete. Pri naju imajo stranke možnost doživiljenjskega servisa, tudi to je denimo všteto v ceno oblačila. Od posameznika je potem odvisno, kakšen odnos ima do stvari. Sicer pa mi je bila vseč filozofija iz filma *The Devil Wears Prada* – filozofija mode, ki jo na primeru pulloverja svoje asistentke poda Miranda Priestly.

①

Foto: Žiga Milčič

②

Foto: Eric Mal Potocnik

③

Foto: Eric Mal Potocnik

- ① Editorial v sodelovanju s Citroën DS4 - »Bon voyage, beau voyage!«
- ② Kimono
- ③ Črna obleka »La clôture«

Gre za na realni osebi osnovan filmski lik, ki je nastal po profilu karizmatične, zahtevne modne urednice ameriškega Voguea Anni Wintour, igra jo Meryl Streep ...

Tako je, prizor je sledeč: asistentka, oblečena v razvlečen moder pulover, se z nekoliko vzvišeno intelektualno držo posmiha kompliciranju prisotnih modnih strokovnjakov, ko izbirajo ustrezen pas pri stylingu, in takrat ji Miranda postreže s podatki o pariško modri barvi njenega puloverja. Omeni Oscarja de la Rento, v čigar kolekciji je neko sezono prevladovala ta barva, njen prehod v prêt-à-porter, od tu naprej pa so jo začele kopirati znamke, ki prodajajo modo nižjega cenovnega razreda. Tako na banalnem primeru barve puloverja pove, kakšno pot pravzaprav prepotuje oblačilo, da pride do običajnega potrošnika, kako se ustvari trend. Kajti percepcija, da trend ustvarjamo dizajnerji, je napačna – trende ustvarjajo mediji. Mi, dizajnerji, delamo tisto, kar čutimo, s kreativnostjo razvijamo svojo osebnost, vizualno podobo linije, svojo prepoznavnost, mediji pa iz tega potegnejo tisto, kar potem postane trend. Zanimivo pa je, kako se lahko pri različnih dizajnerjih v približno enakem časovnem obdobju pojavljajo podobne ali celo enake forme. S tem imava tudi osebno izkušnjo, dejansko je takšen »učinek metulja« scary ... Zanimivo je, ko opaziš, da gre razvoj mode pri več dizajnerjih hkrati približno v tisto smer, ki si jo zamišljaš tudi ti sam.

Nenavaden je preplet elegance, sofisticiranosti, francoskega chic ter avantgardne drznosti v vajinih kolekcijah, morda bi lahko rekla, da gre na momente celo za pridih estetike grdega?

Pri Faces of Macbeth sva prvič začela eksperimentirati z disproporcioniranjem človeškega telesa. Da, včasih greva res malce v »vesoljskost«. (Nasmešek.) Neka kolekcija se lahko inspirira v določenem zgodovinskem obdobju, hkrati pa ne želiva, da bi zadeva izpadla historično. Zato vpleteva kakšen twist, nenavaden preobrat, da se izogneva poenostavljanju v smislu, »tole je srednjeveško, tole je renesančno« – na primer pri najini kolekciji Memnaissance, ki jo je navdihnilo tudi renesančno obdobje. Takšen twist se lahko zgodi denimo v kontekstu materialov, ki jih v preteklosti niso poznali, s tem se da igrati. Nočeva biti tipično pretty, to tudi nikoli nisva. Včasih se naju je držal predsodek, da najine obleke niso nosljive, upam, da sva se ga v zadnjem času že otesla. Med najinimi kosi je veliko stvari, ki jih je možno nositi v službi, na sprehodu po mestu, kjerkoli. Styling, ki ga predstaviš, pa lahko učinkuje zelo različno!

Naj citiram Coco Chanel: »V obleki išči žensko. Če znotraj nje ne obstaja ženska, tudi obleke ni.« Kot muzu ste si za modni triptih Metamorphosis, Hommage à Marlene in La clôture izbrali eno izmed filmskih ikon zlate

dobe Hollywooda, Marlene Dietrich. Kakšna je ženska, s katero zavibrirajo vajine kreacije?

Pri Dietrich naju je navdušil tako imidž kot tudi njen odnos do sveta, ki jo je obdajal: do mode, do stila, do ljude, v končni fazi do vojne in do Hitlerja. Pravzaprav njen karakter v celoti, hkrati pa tudi njena vizualna podoba, za naju je sinonim pristne, brezčasne femme fatale. Ne-koč je na vprašanje, zakaj vzdržuje svojo podobo, svoj stil, odgovorila nekako v smislu: »Obláčim se zaradi stila samega. Ne zase, ne za javnost, ne za modo in niti za moške.« Ta njen način, kako je nosila bel plašč iz labodjega puha, obleko z diamanti in dragimi kamni, ki jo je zanj Jean Louis izdeloval več mesecev ... Morda bi nama kdo lahko očital, da jo fetišizirava, saj je Marlene Dietrich nosila krzno – sama sva sicer proti uporabi naravnega krzna. No, takrat je pri krznu bolj gotovo šlo za statusni simbol, vendar brez prisotnosti zlorabljanja, odnos je bil drugačen. V današnjih časih obstaja umetno krzno z videzom pravega, sploh ni nujno, da je umetno krzno iz »plastike«, obstaja tudi umetno krzno iz recikliranega bombaža in volne, viskoze, naravnih materialov. Ženski, ki danes nosi naravno krzno, bi rekel: poglej se vendar, premisli, kaj se je dogajalo s temi živalmi. Ralph Lauren je recimo popolnoma nehal uporabljati pravo krzno, prav tako je do živali prijazna Stella McCartney in mnogi drugi.

Ženska, ki nosi MEM couture, je torej ozaveščena ... Kakšna še?

Je predvsem samozavestna in pogumna. Je oseba, ki se udobno počuti v svoji koži, ki ceni kvaliteto, gotovo mora za najinimi oblačili stati močna osebnost, takšna oblačila bi težko nosila siva miška. Sicer pa sva tudi midva fleksibilna. Kadar delava po naročilu, se prilagodiva stranki, njenemu okusu, priložnosti, za katero potrebuje oblačilo. Pri ustvarjanju kolekcije pa uresničujeva popolnoma svojo vizijo.

Moda ni nekaj, kar bi obstajalo zgolj kot oblačilo ali kar bi se lahko zbanaliziralo na pojem »modna industrija«. Izvorni pomen besede je modus, način, Coco Chanel je to izrazila skoraj poetično, dejala je, da je »moda na nebu, na ulici, opraviti ima z idejami, z načinom našega življenja, s tem, kar se dogaja okoli nas«. Kako MEM couture odseva duha časa?

Moda je perpetuum mobile. Dogaja se ves čas, dogaja se v času, v prostoru. In predvsem v človeku (poudari). Trendi se ali nadgrajujejo ali pa nasprotujejo prejšnji sezoni, pri čemer je lahko tudi nasprotje pravzaprav nadgradnja. Zaporedne kolekcije modnih oblikovalcev neke modne hiše se »prelivajo« ena v drugo, vsaka modna hiša ima pač svoj prepoznaven slog. Radikalnost se torej ne pojavlja v smislu, da bi morali vse, kar smo kupili prejšnjo sezono, vreči stran, sploh ne. Lahko bi rekli, da so iz leta v leto opazne manjše spremembe, ki pa se skozi

daljša časovna obdobja izkristalizirajo v radikalne reze. Duh časa gotovo vpliva na posameznikovo delo, morda na čisto nezaveden način, vpet si v čas, ga živiš. Zeitgeist se pri naju vidi pri uporabi modernih materialov, izziv je na primer iz kakšnega netipičnega novega materiala narediti večerno obleko. Pri Memaissance sva zato, da bi razbila sofisticiranost, klasičnost črno-bele kolekcije, uporabila lateks pri rokavicah in samostoječih nogavicah ter to postavila ob bok renesančnim ovratnikom.

»Fashion is not about looking backward, it's about looking forward.« Tako Anna Wintour v dokumentarnem filmu The September Issue (2009). Za konec še futuristično obarvano vprašanje za fashionistas: kakšna bo prihodnja velika inovacija na modnem področju?

Menim, da se velika inovacija, kot je bilo na primer mini krilo, najbrž ne bo več zgodila. Lahko pa se zgodijo zanimive stvari, kar se tiče materialov. Obstajajo že takšni materiali, ki vsebujejo optična vlakna, ki se odzivajo na razpoloženje človeka, se segrejejo ali ohlajajo glede na telesno temperaturo, vendar pa sta razvojni postopek in proizvodnja tako draga, da še niso širše dostopni. Morda bomo nekoč poznali oblačila, ki bodo tako pametna, da bodo poskrbela za glasbeno podlago: pokril se boš s kapuco in že zaslišal glasbo, ne da bi moral uporabiti iPod. (Nasmeh.) Morda se bodo po želji oblačila v sekundi obarvala, spremenila vzorec ...

Matjaž, ostani navdihujoče senzibilen, rahločutno pedanten in čudovito perfekcionističen, najlepša hvala za pogovor in uspešno nadaljevanje modne zgodbe tudi v prihodnje, morda prav pod nebom mesta, ki te je očaralo s savoir vivre, v odtenku pariško modre – zakaj ne?

(Nasmeh.) Hvala tudi tebi za tvoj čas, lepe želje in inteligentna vprašanja. Savoir vivre oz. joie de vivre pod pariško modrim nebom zveni blazno privlačno; še prej pa nekaj savoir échapper ... (Smeh.)

Pogovarjala se je Andreja Udovč.

5.

Število ugodnosti
za nove imetnike
osebnega bančnega
računa.

Osebni bančni račun

Z njim dobite vse, kar potrebujete za praktično vodenje osebnih financ.

Za dobro ceno. Prvo leto sodelovanja z nami prinaša **brezplačno izvajanje večine storitev**, ki so vezane na osebni račun, po malem pa **olajša tudi delovanje** Kluba Alumni ŠKG.

Z vsakim na novo **odprtim osebnim računom** bo poslovanje vašega **Kluba Alumni ŠKG** lažje.

Zadovoljen sem, ker mi ni potrebno likovno ustvarjati, da bi lahko od tega živel

Doc. dr. Jurij Selan, akademski slikar in likovni teoretik, ki se je pred desetletjem po dobro znanih belih hodnikih potikal s poslikanimi kavbojkami in majico ter se zaljubil v Tino in filozofijo, danes poučuje likovno teorijo, slika, ker čuti, da mora, obenem pa očetuje dvema otrokoma in s prijatelji še vedno spije kakšno pivo.

Jurij, danes si akademski slikar in likovni teoretik. Spomnim se, da si že na Škofjiški slikal. Od kdaj si dejansko vedel, da želiš postati slikar?

Od majhnega. Zdelo se mi je, da moj oče, ki sicer ni živel z nama z mamo in je le občasno prihajal na obisk, zelo dobro riše. To me je navdušilo. Spomnim se, da sva takrat skupaj risala. Potem pa so me vsi k temu spodbujali. Poleg tega sem že od male šole pa do konca osnovne šole hodil na risanje v Pionirski dom pri Gospodarskem razstavišču. Od vsega sem v bistvu najraje risal. Zato sem bil že od malega prepričan, da bom šel to študirat. Že v osnovni šoli se mi je to zdelo nekako samoumevno, potem se je pa po gimnaziji malo zapletlo, ker nisem bil takoj sprejet na likovno akademijo. Izmed stodvajsetih so jih sprejeli sedemnajst, jaz sem bil pa ravno osemnajsti, se mi zdi. Nato je ena punca odpovedala in so sprejeli mene.

Kaj pa je bila alternativa, če te ne bi?

Alternativa? Ja, saj, to je to, a ne? V gimnaziji, torej na Škofjiški, sem se čisto zaljubil v filozofijo. Kot drugo možnost sem zato vpisal študij filozofije in sem potem, ko me na likovni akademiji niso sprejeli, že čisto sprejel, da ne bom šel študirat slikarstva. Presenetljivo glede tega nisem bil pretirano razočaran, saj sem se tolažil s tem, da tako ali tako že vse znam. No, čisto na koncu, tik pred oktobrom pa so z akademije klicali, da je prišlo do spremembe. Nisem več vedel, ali naj grem na filozofijo ali ne, a nazadnje sem se odločil za slikarstvo. V drugem letniku sem skušal vzporedno vpisati še filozofijo, a me niso sprejeli. Pri vzporednem vpisu namreč točkujejo tudi to, v katerem letniku si že. No, kasneje sem intelektualne ambicije, ki sem jih želel uveljaviti pri filozofiji, kompenziral z doktorskim študijem likovne teorije, tako da, ko

danes gledam nazaj, vidim, da je bolje, da nisem šel še na filozofijo.

Si pa že na Škofjiški hodil na likovne tečaje k Modicu in Slavcu ...

Ja, tam sem se nekako prvič zares srečal z oljnimi barvami, z njihovo pastoznostjo. Oljna barvna masa me je navdušila. Tudi Slavec je začutil, da imam občutek za to. On tega sicer ni posebej učil. Kot mentor je bil na razpolago, potem pa je lahko vsak počel, kar je želel, in on ga je spodbujal pri njegovem delu ter mu pomagal to razvijati. Sam sem se lotil zelo pastoznega oljnega slikanja. Spominjam se, ko sem eno izmed slik na koncu leta nesel domov in naletel na prof. Goleža, da mi je malo v šali malo zares rekel, da bom Škofjiško spravil na kant, ker porabim toliko barve. No, tisto, kar se mi danes zdi ključno, je, da sem zadeve, s katerimi se ukvarjam še zdaj in ki sem jih bolje spoznal na akademiji, začel malo tipati že takrat. Težko bi rekel, da sem se v intelektualnem smislu v likovni šoli na Škofjiški česa naučil, ampak stik z materialom sem pa dobil in ta občutek tudi začel razvijati. S prof. Slavcem imam še danes precej stikov.

JURIJ SELAN

Atomic orange, 52x52cm, olje na platno

Kaj pa ti je dala akademija? Te je razvila kot slikarja? Si boljši v vizualnem smislu ali si zgolj pridobil nekakšno slikarsko globino ali širino?

Na akademiji imaš konstantno prakso risanja, slikanja, res pa je, da je to glede na osebni angažma prepuščeno tudi tvoji odgovornosti. Ampak jaz sem imel pedagoge, ki so zahtevali prisotnost in konstantno delo. Vsak večer je namreč na akademiji »mali akt« oz. »večerni akt«, ki traja dobri dve uri. Vsak dan je bilo torej od šestih do devetih zvečer risanje akta, prof. Novinc pa ni toleriral, da bi kadar koli manjkali. Če je bilo kaj izjemnega, si mu moral to posebej sporočiti in si se bal njegove reakcije. Takrat te malo šokira, ker je fizično naporno, pa navajen si ob taki uri početi kaj drugega, ne pa risati, ampak te navadijo na delovni ritem, skozi to pa pride vedno več znanja. V rokah dobiš občutek. Likovnosti se namreč ne

moreš teoretsko naučiti. Največ pridobiš s tem, da dobiš izkušnje in občutek za njihovo razvijanje.

Najtežji je prehod – to vidim zdaj, ko učim na Pedagoški fakulteti in ko spremljam dogajanje tudi na akademiji – iz drugega v tretji letnik. V prvem letniku se naučiš risati in tonsko slikati po modelu, v drugem letniku začneš z barvo, vendar še vedno večinoma realistično postvarjaš motiv. Prehod v tretji letnik pa zahteva, da začneš graditi neko lastno slikarsko izkušnjo, saj ne boš mogel vedno študijsko risati in realistično slikati po modelu. Tega preskoka pa se ne da narediti miselno. Ne moreš se kar odločiti in nekaj začeti kar tako, pač pa mora priti s praktičnim občutkom. Ravno v tem smislu mi je likovna šola na Škofijski dala izkušnjo, ki je prišla za mano, ne da bi se tega zavedal. Pomagala mi je, da sem uspel ta prehod narediti kolikor toliko uspešno. Psihično je namreč precej naporno, če ti preboj takrat ne uspe.

Vas je bilo veliko dobrih na faksu?

Na slikarstvu nas je bilo kakšnih petnajst, sedemnajst. Toliko jih sprejmejo izmed kakšnih stodvajsetih. Ta kvalitativni preskok se kar pozna. Zdaj je drugače, interes je manjši, izberejo jih trideset in je selekcija manjša. Prej je bila hujša selekcija. Takrat smo bili tam od devetih zjutraj do devetih zvečer, konstantno, vsak dan, akademija je bila naš drugi dom. Komur ta ritem ni postal domač in ni bil s srcem pri stvari, se je poznalo pri njegovem delu. Če ustvarjalnega ritma ne začutiš, se opazi. Tako se vedno oblikuje neka klapa, ki med sabo tudi malo tekmuje in se vzpodbuja. Bilo nas je približno pol takšnih. Bili smo kot kakšni »cimri«, vseskozi smo viseli na akademiji.

Zdaj z njimi nimam več kakšnih posebnih stikov, razen z neko kolegico, ki ima tudi otroke in imamo družinske stike, z drugimi pa ne, ker nisem šel toliko na umetniški trg. To je boj, jaz pa sem svoj angažma usmeril bolj v akademske sfere, ki tudi zahtevajo boj (smeh), ampak na drugačen način. Bil sem prvi in verjetno zadnji mladi raziskovalec na akademiji. Saj veš, razpišejo financiranje doktorskega študija za neko smer, mentor se mora prijaviti in potem izbrati študenta. Jaz sem v bistvu, potem ko sem šel na podiplomski študij, začel razmišljati, da bo treba začeti živeti, pa mi je prijatelj Peter Zorin rekel: »Daj, ti se malo pozanimaj, če nimate mladih raziskovalcev tudi pri vas,« in ko sem mentorju prof. dr. Jožefu Muhoviču to omenil, mi je rekel: »Pozanimajte se.« Ugotovil sem, da so ravno tisto leto razpisali mesta za mladega raziskovalca na vseh treh umetniških fakultetah z namenom vzpodbujanja znanstveno-raziskovalnega dela na področju umetnosti. Običajno to sicer razpisujejo le na bolj znanstveno razvitih fakultetah.

Je bil v tvoji generaciji še kdo s Škofijske?

Za oblikovanje ne vem točno, na slikarstvu in kiparstvu pa ne. V celoti nas je pa bilo nekaj, ja, med njimi npr. Irena Osterman. To moram sicer še malo raziskati. Zadolžen sem namreč, da stopim v stik z vsemi, ki se z likovno umetnostjo kakor koli ukvarjajo, da bomo naredili razstavo v sklopu 20. obletnice začetka ponovnega delovanja gimnazije.

Pa se tvoj likovni izraz še gradi in razvija ali že lahko rečeš »Aha, to je pa Selan« in boš tudi čez 30 let rekel »Ja, to je pa Selan, tipični Selan«?

Ne, ne, jaz poskušam vsako sliko narediti tako, da bo nekaj novega.

Imaš kake značilnosti v svojih delih, po katerih se te prepozna?

Ja, neke značilnosti seveda so. Tisto, kar me trenutno pritegne, je barvna materija in njeno preoblikovanje. Na faksu in nekaj let po njem sem delal precej brezbarvno, tonsko, precej sem delal grafiko, ki omogoča razvoj risbe. Mi je pa že med študijem profesor Gvardjančič nekoč rekel: »Selan, vam se bo v barvnem smislu enkrat

utrgalo.« Ker je čutil, da bo morala barva enkrat v tisti pastozni masi priti na dan. Danes res vidim, da je to povezano. V tisti gmoti se začne, barva začne prihajati na plan, kar se mi je potem dejansko zgodilo.

Kako samo sliko gradim? Ne gre tako, češ zdaj moram pa to in to naslikati. Nimam takšnega pristopa. Vzamem prazno platno in potem začnem povsem intuitivno. Nato pa reflektiram. Presoja pride naknadno. In nato zopet sledi intuicija. Gre za stvar interakcije med intuicijo in refleksijo. Moje slike zahtevajo hitre in odločne poteze. Zato jih ne smem preveč »matrati«. Tako da fizično slikam le vsak dan po malo. Veliko pa nato o njih premišlujem in jih opazujem. Tako da ta proces lahko traja precej časa, tudi več mesecev, čeprav se slike zdijo zelo hitro narejene.

Intelektualna plat, ki sem jo spoznal skozi filozofijo že na gimnaziji, pa tudi ni mogla kar ponikniti. Želja po intelektualnem udejstvovanju je prišla na plan skozi možnost likovne teorije, s katero sem malo kompenziral to, da nisem šel študirat filozofije. Likovna teorija je veda o zakonitostih likovne ustvarjalnosti, in sicer oblikotvornih, ne zgodovinskih. Je zelo interdisciplinarna panoga, črpa iz fiziologije, psihologije, filozofije ... Pritegnila me je zato, ker združuje intelektualni potencial oz. znanstveno delo in likovno praktično izkušnjo. Pravi likovni teoretik je zato lahko le likovni praktik. Tudi prof. Muhovič je opazil, da sem intelektualno sposoben za to, in me je povabil na podiplomski študij. Postal sem mladi raziskovalec in nato doktoriral. Prof. Muhovič je v nekem intervjuju dejal, da sedi med dvema stoloma. En stol je likovna praksa, drugi stol pa je znanstveno ukvarjanje s teorijo. Tudi jaz danes sedim med tema dvema stoloma. Pogost predsodek je, da če nekdo veliko ve o teoriji, bi moral tudi slikati teoretsko. Toda teorija je vedno le nekaj, kar pride kot refleksija, ne pa kot nek zabetoniran načrt, kako je treba nekaj narediti.

Ko sem bil mladi raziskovalec na akademiji, sem hkrati postal tudi asistent za likovno teorijo na Pedagoški fakulteti in začel poučevati. Ravno zdaj sem dobil habilitacijo za docenta.

Nasploh se mi zdi pedagoško poslanstvo zelo pomembno in ga zelo rad opravljam, še bolj pa bi me veselilo, če bi bil tudi na drugi strani, pri študentih, tak odziv. Želel bi si, da bi se zelo navdušili. Na umetniške fakultete pa žal v povprečju ne pridejo ravno tisti, ki bi si želeli nekih blaznih intelektualnih izzivov. Če je nekaj intelektualno zahtevno, postane vsaj za študente umetniških smeri hitro preveč naporno in dolgočasno. V tem smislu so nas na Škofijski, ko se spomnim nazaj, kar dobro držali.

In kaj pravi likovni teoretik Jurij Selan o slikarju Juriju Selanu, kako bi ga ocenil, kam umestil, kakšni bi bili izsledki, če bi se analiziral?

Pri likovni teoriji ne gre toliko za ocenjevanje in ume-tnostno kritiko. Gre za formalno analizo oblikotvornih

zakonitosti. V formalno-analitičnem smislu bi se sicer opredelil kot slikar, ki se ukvarja z barvo in teksturo. Z barvnimi in teksturalnimi odnosi. Tekstura je zelo pomembna dimenzija mojega dela. Umetnostne kritike svojega dela pa ne bi mogel narediti.

Misliš, da si najboljši?

(Smeh.) Ne, ne, saj pravim, tu ne gre za to.

Si nikoli ne rečeš, sem pa res car?

Ne, ne ... (Smeh.) Sploh ne razmišljam na tak način. V bistvu tekmuješ zgolj sam s sabo. Zadnjič sva z nekim kolegom imela debato. Rekel je, da smo umetniki podobni športnikom. Najprej trening, nato pa tekmovalje. Jaz se s tem nisem strinjal, saj razlike med treningom in tekmo v likovni umetnosti (vsaj zame) ni. Ne gre za to, da bi treniral sam zase in nato tekmoval z drugimi, ampak tekmuješ konstantno sam s sabo. Navidez morda obstaja ločnica med deli, ki jih narediš kot pripravljalna ali bolj za šalo in za eksperiment, in deli, ki jih narediš zares, za nek projekt, razstavo, naročilo. Vendar se pogosto zgodi, da se neko delo, ki si ga imel le za pripravo, izkaže za nekaj boljšega, bolj pomembnega. V zgodovini je takšnih primerov polno, še posebej pri Rembrandtu. Rembrandt je naredil veliko pomembnih del po naročilih, ki jih je delal s pomočjo svoje delavnice. Ta dela lahko razumemo kot tekmovalje, saj so takrat slikarji tudi tekmovali, kdo bo dobil kakšno naročilo. Zase pa je Rembrandt delal manjše, bolj intimne stvari, ki bi jih lahko videli bolj kot nekakšen trening. Predvsem je delal avtoportrete. No, ti se mi zdijo boljši kot vse tisto, kar je naredil po naročilu. Tudi danes bi našel nekatere umetnike, ki na začetku svoje kariere delajo intimne *low budget* stvari bolj osebne, ko uspejo, pa se lotijo ogromnih predimenzioniranih projektov, ki vsaj mene ne prepričajo. Kipar Richard Serra je na primer v sedemdesetih letih naredil veliko zelo zanimivih malih instalacij, danes pa dela pretirane zadeve.

Bi se lotil takšnih projektov?

Ne. Zadovoljen sem, ker mi ni potrebno likovno ustvarjati, da bi moral le od tega živeti. Če pa hočeš danes kot umetnik uspeti na trgu, se moraš vreči v tok in se boriti v njem. A tok te obenem tudi preoblikuje, in sicer v tisto smer, ki je tržno zanimiva, ne pa nujno tudi likovno ustvarjalno zanimiva. Meni je ravno zato »fajn«, da lahko delam iz sebe in razvijam, kar čutim, da moram. Imam srečo, da sedim še na drugem stolu, da lahko od tega živim.

Imaš pogoste razstave?

Trenutno ne. Prej sem jih imel kar precej, zdaj ne, ker sem lani in predlani imel veliko dela z zaključevanjem

doktorata in zadev s habilitacijo in mi je to vzelo veliko časa. Dve leti nisem imel nobenih razstav.

Kako pa nastajajo tvoje slike, ciklično ali vsaka posebej?

Po koncu študija sem imel obdobje, ko nisem točno vedel, kaj bi – v slikarskem smislu. In sem si rekel, da bom vzel eno Rembrandtovo sliko in se poskušal iz nje navdihniti. Naredil sem kopijo, jo preoblikoval in naredil serijo preoblikovanja Rembrandtove slike »Spuščanje s križa«. Naredil sem serijo grafik in serijo slik. Trenutno pa na tak način ne delam ciklov. Takrat sem namreč lahko vsak dan po več ur slikal, delal grafike in vseskozi tudi premišljeval o tem. Zdaj imam toliko drugih obveznosti, da to ni mogoče. Niti miselno niti fizično ne bi mogel trenutno nadzorovati nastajanja umetniške serije. Zato danes slikam bolj sliko za sliko.

Imaš tudi dva otroke. Koliko časa sta s Tino poročena?

Pet let ...

Ja, skupaj sta pa koliko, sto let?

(Smeh.) Skupaj sva pa ...

Od prvega letnika gimnazije, če me spomin ne vara.

Ja, 14 let.

Krepkih 14 let. Leta 1997 smo se vpisali na gimnazijo.

Ja, pet let sva poročena. Imava dva otroke, Justina in Avo. Družinsko življenje mi je všeč. Tudi zato sem se bolj angažiral v akademski smeri, ker daje večjo stanovitnost in finančno stabilnost.

Pogovarjal se je Gašper Petovar.

JURLING

+386 (0)31 704 092 | PETER@JURLING.SI | WWW.JURLING.SI

V čem sem umetnik?

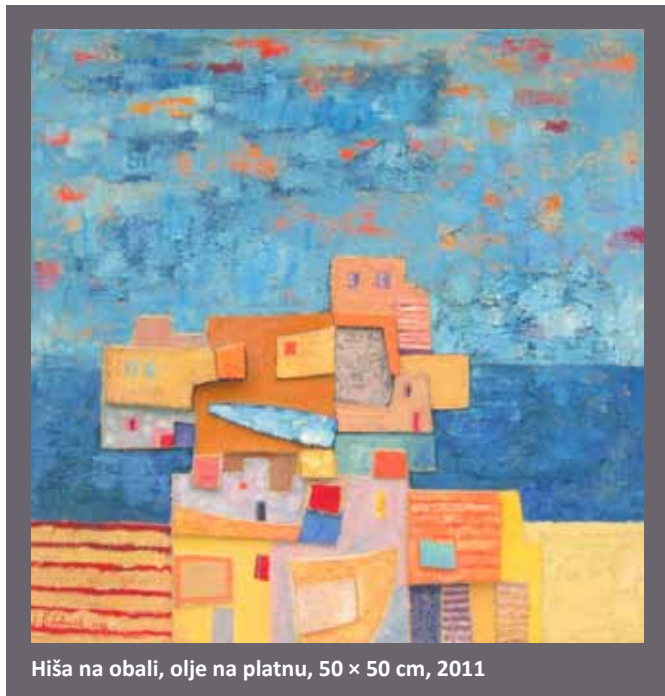
Nekdanje dijakinje in dijake ŠKG smo povprašali o njihovi življenjski poti umetnika. Je biti umetnik prijetno ali koristno ali pa gre morda za preplet obojega?

Irena Podobnik,

u.d.i.a., akademska slikarka

Ko sem premišljevala, kaj bom zapisala o svojem poklicu arhitektke in akademske slikarke, so se mi misli strnile v tri ključne besede: poklicanost, prilagodljivost in uresničenost.

Hiša na obali, olje na platnu, 50 × 50 cm, 2011

Pri slikanju in arhitekturnem ustvarjanju izhajam iz svojega občutenja umetniškega talenta, ki mi pomeni dar in poklicanost, ki pa ostaja in se pogloblja le ob kontinuiranem ustvarjanju in če se prelije v dar za vse ljudi. Tej poklicanosti v slikarstvo in arhitekturo se je pred tremi leti pridružila še poklicanost v materinstvo. Ta poklic pa je zame glavni in pred vsemi, zato se mi postavlja vprašanje, kako ustrezno razdeliti čas med starševstvo in profesionalno poklicno pot.

Pri iskanju rešitve združevanja poklicev mi pomaga narava ustvarjalnosti, ki omogoča prilagodljivost časa, ki je namenjen delu in posledično tudi obseg dela. Tako kot pri vseh dejavnostih je tudi v slikarstvu in arhitekturi tako, da če si človek nekaj močno želi delati, si bo že tako organiziral čas in obveznosti, da bo to izvedljivo. In izpolnitev te velike želje in potrebe po izražanju mi pomeni

tudi del uresničenosti. Vendar kljub vsem uspešno izvedenim arhitekturnim projektom in slikarskim razstavam barvo mojemu življenju dajejo mož in otroka in vse večkrat slikam za njih ali prav zaradi njih.

Nina Malovrh,

industrijska oblikovalka z magistriranjem iz oblikovanja embalaže in blagovnih znamk (University for the Creative Arts, Farnham, United Kingdom).

Pri svojem delu sem kmalu odkrila, da oblikovalec ne deluje enako kot umetnik. Medtem ko umetniki skozi svoje stvaritve izražajo sebe, svoj ego, oblikovalci ponujamo odgovore na potrebe, ki se porajajo v življenju našega občinstva – uporabnikov (Okej, res pa je tudi, da slabo oblikovanje ne prinaša rešitve, temveč raje še kak dodaten problem).

Še posebej mi pomeni izziv ustvarjati podobe ali izdelke za blagovne znamke, saj sem v tem primeru posrednica med občinstvom oz. uporabniki in idejo/produktom/

storitvijo, ki jo blagovna znamka ponuja. Ustvarjam torej uporabniške izkušnje, prijetne spomine in včasih celo uspeh pričarati nasmeh.

Trenutno si služim kruh kot product manager (vodja razvoja izdelkov) v Steklarni Rogaška, d. d., kjer bdim nad nastajanjem kristalnih kolekcij za evropske, ameriške in azijske trge. Ker pa »se v vsak svoj projekt vsaj malo zatreskam« (moj ustvarjalni credo), mi je v največje veselje vse te naše stvaritve predstavljati kupcem ... Sem pripovedovalec zgodb: prek sestavljanja kolekcij, prodajnih predstavitev, oblikovanja izdelkov, embalaže in katalogov.

Alja Piry,

dipl. umetnostna zgodovinarica in magistra umetnosti, samozaposlena v kulturi

Da je umetniško delo prijetna dejavnost, je le ena od fantazem, ki so se, podobno kot prepričanje, da je umetnost nekoristna, izoblikovale tekom časa. Kakor vsak poklic, tudi umetniški zahteva določeno mero ustvarjalnosti, iznajdljivosti in vzdržljivosti. Predvsem pa tistih 40–60 delovnih ur na teden.

Koristnosti moje umetniške prakse ne merim v evrih, ki jih zaslužim s prodajo umetnin ali jih dobim od ministrstva za kulturo. Merim jo glede na učinek, ki ga ima

vija-vaja iz ateljeja

izbran projekt na občinstvo ter na vznemirjenje in osebno zadovoljstvo ob izvajanju projekta.

Največjo prednost svojega poklica vidim v tem, da se lahko posvečam temu, kar me zanima in se mi zdi bistveno.

Trenutno je to participativni video performans z naslovom Find yourself a job, v katerem se ukvarjamo s problematiko zaposlovanja in iskanja zaposlitve.

OGLAŠUJTE SVOJE PODJETJE V REViji

oglasevanje.alumni@stanislav.si

AMO®

Turistična agencija
Rudi Tours

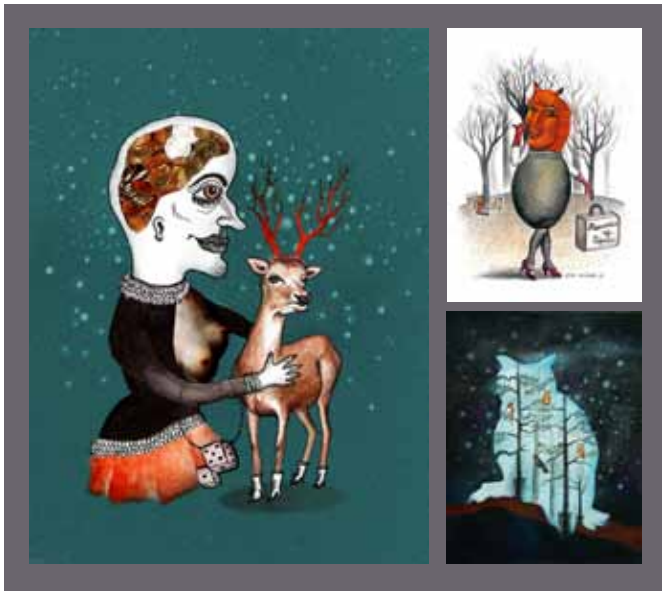
www.rudi-tours.si

Eva Mlinar,

študentka umetnostne zgodovine na Filozofski fakulteti in vizualnih komunikacij na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje

V čem sem umetnik? Sama definicija umetnika je zelo subjektivna in mislim, da vsakemu predstavlja nekaj drugega. Sama sebe vidim kot umetnico v načinu dojemanja sveta – bolj sem dojemljiva za vizualno, barve, detajle (k temu bi lahko dodala tudi »klišejsko« zasanjanost, senziбилnost in idealizem umetnikov ...). Vse to vpliva na moje delo, ki je po eni strani sinteza vtisov, ki jih dobim iz okolja, predelam v domišljiji in prelijem na papir.

Seveda pri svojem delu združujem prijetno s koristim. Umetniški poklic je v prvi vrsti hobi, nekaj, v čemer uživaš, saj edino tako lahko v polni meri izraziš svoj kreativni potencial in prideš do dobrih idej. Kljub naravi mojega poklica (grafičnega oblikovalca), kjer moraš upoštevati želje naročnika in se konstantno prilagajati njegovim zahtevam, mi ostane veliko svobode. Pri izdelkih, kot so celostne grafične podobe, promocijski materiali in logotipi, je v ospredju »koristno« oz. funkcionalno in je umetniške svobode manj, pri ilustraciji, ki se ji trenutno bolj posvečam, pa je delo zelo kreativno in v njem zelo uživam.

Andreja Jamšek,

konservator-restavrator

Moje delo restavratorke je čudovit poklic, saj sem v neposrednem stiku z različnimi umetninami. Delo je sicer obrtniške narave, vendar mi vseskozi na vedno nove načine ponuja pri-

ložnosti za globlje občudovanje in razumevanje posameznih umetniških del.

Lahko rečem, da je ta poklic v določenem pogledu privilegiran, saj ima restavrator pogosto vpogled v način nastajanja umetnine, kot ga nima nihče drug. Posebej me navdušujejo starejša umetniška dela, med njimi so moja velika strast slovenske gotske freske. Na podlagi doseganega dela v svojem poklicu sem prišla do spoznanja o kakovosti tehnologije umetniških izdelkov: Starejša je, boljša je!

PROMETEJ inženiring d.o.o.
Cankarjeva cesta 1
1000 Ljubljana
GSM 041/256099

ŠOLA VOŽNJE

www.prometej.com

Varna vožnja za življenje
PROMETEJ

Drevo je mati, ki me boža.
 Zavlečem se v tišino njegovih bokov
 in toplo ugnezdjena v njegovi maternici
 z vso mirnostjo poslušam
 apokalipso mimoidočega sveta,
 ki ga požirajo lastna hrupna usta.
 V zavetju zelenega mednožja
 sta preteklost in prihodnost
 prepletena v eno.
 Ugasle sfere nebes se razcveto
 na hrapavih vejah
 in me posrkajo
 v neskončen objem.

(Anja Bukovec)

Brez glasu,
 zapisanega v krošnjah,
 se stanjšajo obzorja.
 Vidno polje se popači in zbledijo barve.
 Omotičnost narašča
 premosorazmerno s truščem civilizacije.
 Ne prenašam stisk. In hrupa.
 Ne prenašam, da me duši.
 Nočem, da se mi predvaja senzacionalnost.
 Hočem zgodbo.
 Mehak oris poljuba,
 ki ga naredi pesem dreves.

(Anja Bukovec)

Anja Bukovec,

dipl. prevajalka za angleški in nemški jezik

S poezijo se ukvarjam že od malih nog, z resnejšimi objavami pa sem začela prav na ŠKG, ki je spodbujala takšno udejstvovanje, in sicer predvsem z izdajanjem Domačih vaj in Kažipota. Takrat sem se prijavila tudi na tekmovanju iz haiku poezije, ki ga prireja viška gimnazija, in osvojila 1. mesto. Svoje pesmi sem objavila v literarnih revijah kot so Vpogledi, Zvon, Apokalipsa in Poetikon. Pred dvema letoma sem se udeležila tudi pesniškega festivala Urška za mlade pesnike in se uvrstila na regijsko tekmovanje. Dvakrat sem se udeležila tudi poletne literarne delavnice v Izoli, ki jo organizira založba Beletrina. Na delavnici sem sodelovala s pesnikom Esadom Babačičem in pesnico Lucijo Stupica. Velikokrat sem nastopila tudi na literarnih večerih, dvakrat na festivalu Mlade rime, ki ga prireja literarno društvo Kentaver, imela pa sem tudi dva samostojna literarna večera v Knjižnici Otona Župančiča. Decembra je izšel moj prvenec pri založbi KUD France Prešeren z naslovom Za vsako drevo raste pesem. V zbirki se prepletajo ljubezenska lirika, samorefleksija, družbena kritika ter ljubezen do narave in pesniškega poklica, ki je težak poklic, »a kot ugnezdjena ptica v meni še vedno kljubuje svetu«.

Eva Kraševac,

dramaturginja

Redko se mi zdi, da sem ume-tnica. Mogoče zato, ker mi ta beseda zveni preveč umetno. Mogoče zato, ker se umetnost ne skriva v tej besedi, ampak v skritih kotičkih neznanega vesolja, na dnu oceana, na prašnih pločnikih stranskih ulic in v globini duše. Mislim, da je zato umetnost predvsem notranja, včasih celo eksistencialna potreba, da izrazim tisto, kar se skriva tam, kamor ljudje največkrat ne posežejo. Zdi se, da šele umetnost odkriva te svetove in pri tem ne prizanaša – pove na glas. Če je pri tem koristna, ne vem. Menim, da je moje delo koristno, da je moj poklic uporaben, in zaupam, da gledališče lahko govori ljudem o bistvu na svoj unikaten in neponovljiv način.

Eva Jakob,

absolventka oblikovanja tekstilij in oblačil na Naravoslovno-tehniški fakulteti

V treh letih študija sem večinoma ustvarjala po smernicah, ki so mi bile dane. Pogosto so bili to nenavadni izzivi, kjer sem lahko spoznavala sebe kot oblikovalko. Z namenom predstavitve na zaključni modni reviji NTF sem lani ustvarila svojo prvo kolekcijo, poimenovano Medusa, ki

foto: Matej Zobavnik

me izmed dosedanjih del najbolj izraža. Zelo spoštujem ustvarjalce visoke mode, vendar se s svojim delom raje približam ljudem in ustvarim nekaj, s čimer jim lahko popešam vsakdan. Preden je kolekcija končana, je veliko trenutkov, ko gre vse narobe in bi šivalni stroj najraje vrgla skozi okno, pa nekako vedno najdem voljo. To, da ne obupam, se mi zdi pri mojem delu največja umetnost.

Tina Martinec Selan,

dipl. farmacevtka

Odkar pomnim, sem vizualni tip človeka. Od malih nog sem spremljala modo, modne trende, trende na področju kozmetike in osebnega stila. Hitro sem ocenila, ali je nekdo oblečen skladno s svojo postavbo in leti ali ne, prav tako pa sem si od nekaj zapomnila izgled drugih ljudi za več mesecev, včasih celo let. Kritično sem ocenjevala izgled drugih ljudi (tudi gimnazijskih profesorjev in profesorice) ter sama pri sebi hitro naredila načrt, kako bi sama urenila in oblekla dotično osebo, da bi ta kar najbolj zasijala.

Med rojstvom obeh otrok sem se preizkusila v poklicu, za katerega sem doštudirala in tudi opravila strokovni izpit, vendar je moje srce vedno bolj gorelo za to, da

prostor za oglas

dimenzija: 180 mm x 128,5 mm

naročnik: Oblikovalski studio Grimani, www.grimani.si

kontakt: Marko Grimani, 031 86 36 86

Kovačeva kobilica
je vedno bosa.
(slovenski pregovor)

bi postala svetovalka za celostno podobo posameznika. Že med drugo nosečnostjo sem se trdno odločila, da bom te svoje sanje tudi izpolnila. Začela sem s pisanjem modno-stilskega bloga Odglavedopet, ki je doživel lep uspeh. Počasi so začele prihajati ponudbe za pisanje različnih člankov s to tematiko. Odločila sem se za dodatno izobraževanje na področju svetovanja za osebno podobo pri svetovno priznanem podjetju Color Me Beautiful, ki na prvo mesto postavlja določanje osebne koloristike ter izdelavo barvnih kart za posameznike in podjetja. Ustanovila sem svoje podjetje Inštitut Odglavedopet, kjer svojim strankam nudim svetovanje za celostno podobo. To zajema vse od določanja optimalnih barv glede na naravno obarvanost človeka do sestavljanja poslovne podobe, pregleda garderobe, skupnega nakupovanja optimalnih oblačil in dodatkov, svetovanja ličil in pričeske, sestavljanja novih kombinacij za službo in prosti čas ter seveda stiliranja za različne priložnosti, kot so poroka, maturantski ples, krst, javni nastop, promocija, pomembni službeni sestanki in kongresi ipd.

Meta Šolar,

študentka slikarstva

Tako nekako bi lahko opisala svojo »poklicno« pot. Pred recimo desetimi leti si nisem niti predstavljala, da bom na ALUO, in to na slikarstvu. Res je, da sem uživala v risanju in razno-

raznem ustvarjanju, ampak v resnici sem upala, da bom imela tako službo kot Lara Croft. Po štirih letih gimnazije se je bilo treba odločit in iz ljubezni do stripov sem se odločila, da bom šla izpopolniti svojo risbo na ALUO. Če me vzamejo, seveda. Očitno so me in sedaj, po skoraj štirih letih študija, mi šele postaja jasno, v kaj sem se zapletla. Študij je veliko več od samega izpopolnjevanja tehnike. Kljub temu da je naša akademija v primerjavi z večino tujih zelo klasična. Trenutno sem na izmenjavi na Finskem in tukaj je vse precej drugače. Zdi se mi, da je

za umetnike izredno pomembno, da na vsake toliko zamenjajo okolje.

Kot slikar imaš več možnosti, lahko postaneš del slovenske »scene«, lahko se poskušaš v tujini, lahko oboje. Nekaterim se zdi, da bi bilo najbolj grozno do konca življenja slikati šopke in portrete za denar, ko pa bi se morali z vso dušo predajati Umetnosti. Po mojem je važno le, da počneš to, kar res hočeš.

OBLIKOVANJE DIGITALNI TISK
GRAFIČNA PRIPRAVA
KOPIRANJE **BIROGRAFIKA BORI** OFSETNI TISK
GRAFIČNA DODELAVA DIREKTNNA POŠTA
www.birografikabori.si
Birografika BORI d.o.o. | Linhartova 1 | 1000 Ljubljana
T 01/47 20 450 | F 01/23 26 695 | E info@birografikabori.si

[·] **LENART ZORE.COM**

Za sedaj se mi zdi, da hočem slikati. Počasi začenjam ustvarjati dela, ki niso več samo študije. Dostikrat se je težko orientirati in najti svoj izraz, a važno je, da vztrajaš v iskanju. Mogoče me bo zaneslo v ilustracijo, mogoče v video ali pa celo v film. Možnosti je ogromno in vse je odvisno od tega, za kaj se odločiš. Samo, da se odločiš in uživaš v tem, kar delaš, ker če ti je umetnost muka, je bolje, da greš delat kaj drugega. Po možnosti kaj s plačo. (Smeh.)

© Tereza Kozinc

Nada Kavčič,

študentka primerjalne književnosti in literarne teorije ter španskega jezika in književnosti

Kadar pišem poezijo, sem v prvi vrsti vedno bolj bralec, kot pa umetnik. Navsezadnje pa so tudi bralci na nek način umetniki, ker z interpretacijami ali bodisi s kakršnimkoli poistovetenjem s prebranim lahko naredijo čuda. Sicer pisanje poezije vidim kot brskanje po jeziku, igro. Užitek je ravno v tem, da pri takšnem početju ni konca, da tvegaš, nekako tako, kot je zapisal Vallejo: »In tresemo se pred tem, da bi šli / še korak naprej, ker ne vemo, ali / bomo zadeli ob nihalo ali smo ga / že prečkali.« Srž tega iskanja torej ni cilj, ampak konstantno tveganje, ravno tako je tudi preživljati se s poezijo, ker ti ne živiš pesmi, ampak one (pre)živijo tebe.

V odhodu

Moja pesem tolče po granitnih vratih, tako da
Umolknejo steze po katerih sem hodila včeraj.

V sobi so štiri omare, kot samci ječijo,
Oče, res cvetijo lišaji po žametu suknjiča?

Če so dovolj stari, potem se lepijo še na stene,
prešane tapete so
Ovite v meglo, na katerih povprašuje človek
po bližnjicah jezika.

Moja pesem tolče po granitnih vratih, tako da
Z nje odpadajo besede,
Это все, что останется после меня.

*To je vse, kar ostane za mano. (ДДТ: Это все)

Zbrala in uredila Olga Osredkar.

GODALNI KVARTET FLAŽOLET

Na vašo željo vam popestrimo poroko,
odprtje razstave, podelitev diplome,
poslovno večerjo, literarni večer
in druženje kar tako.

Kontakt:

031 817 735 (Manca), kvartet.flazolet@gmail.com

GLASBENA SKUPINA SELECTO
VAM ZAGOTAVLJA ODLIČNO VZDUŠJE IN KVALITETNO GLASBO
NA POROKAH, OBLETNICAH, OTVORITVAH ALI GALA ZABAVAH

VILJEM PREGELJ
031 305 035
WWW.SELECTO.SI
WWW.SANJSKAPOROKA.SI

Adhuc meministis, socii?

(Še pomnite, tovariši?)

Izšla je prva številka Domačih vaj, glasila učencev ŠKG. Glasilo je uredil uredniški odbor: glavna urednica je Veronika Benda, ki tudi bolj skrbi za literarni del revije, novinarski je na skrbi Mateja Pavliča. V uredniškem odboru so še Janez Srakar, ki je naredil prelom in oblikovanje, ter Jernej Kurinčič in Rika Strauch. Mentor pa je Jože Kurinčič. Precej težav je bilo s sestavljanjem, pa tudi z razmnoževanjem. Domači »tisk« na fotokopirnem stroju je bolj poceni, vendar zamuden, drugod pa je drag. Zanimanje za publikacijo pa je kar veliko, saj so hoteli obiskovalci na informativnem dnevu vse izvode pokupiti že prvi dan dopoldne. Učenci so sicer prizadevni pri delu, vendar dokaj nespretni, zato se je delo tako zavleklo. Verjetno pa tudi zato, ker jim za delo ob pouku ostane zelo malo časa.

(Kronika, 11. marec 1994)

Izid druge številke Domačih vaj: ... Nekateri profesorji so ob Vajah izjavljali: »Saj nisem vedel, da znajo učenci toliko dati od sebe.«

(Kronika, 15. junij 1994)

Prvi literarni večer je bil v knjižnici. Medse smo povabili pesnika in prevajalca Toneta Pavčka. Srečanje je bilo namenjeno predvsem spoznavanju njegove poezije in seveda tudi srečanju z njim kot zanimivo osebo iz slovenskega kulturniškega sveta.

Srečanje se je začelo ob 17. uri, in ko je prišel pesnik nekoliko pred dogovorjeno uro v knjižnico, je izgledalo, da bo obisk kaj klavrn, saj je bila knjižnica še čisto prazna. Ob peti uri pa je bilo v njej že kakih 60 učencev in učiteljev, tako da smo v prijetnem in ustvarjalnem vzdušju najprej poslušali glasbeni uvod – zaigrali so prof. Tine Golež na flavto, na violino pa Bogdan Rus in Veronika Emeršič, sledil pa je recital Pavčkovih pesmi. Predstavili so jih dijaki: Jernej Kastelec, Matej Pavlič, Mateja Urbanija, Mojca in Urška Velikonja ter mag. Marina Rugelj. Po recitalu je sledil pogovor s pesnikom, ki ga je silno spretno vodil dijak Tomaž Zadnikar, ki tudi sam piše pesmi.

(Kronika, 30. november 1994)

Včeraj zjutraj smo v zahodnem atriju dijaki in učitelji začuden zagledali pravo pravcato kamelo, osla in ovce.

Kmalu smo ugotovili, da gre za še eno iskrivo zamisel slikarja in učitelja pri likovnem krožku Zmaga Modica. Danes pa je slikar jaslice še primerno osvetlil in uredil: na nekoliko višji prostor je postavil hlev z oslom in ovcami ter sveto družino v enem kotu, na nižjem travnatem prostoru pa se sprehaja in pase kamela. V večernih urah, ko pride do izraza osvetljava, je stvar res čudovita, ne le atraktivna. Skepsa mnogih, tudi pisca teh vrstic, se je ob tem prizoru razblinila. Zamenjalo jo je navdušenje.

(Kronika, 19. december 1995)

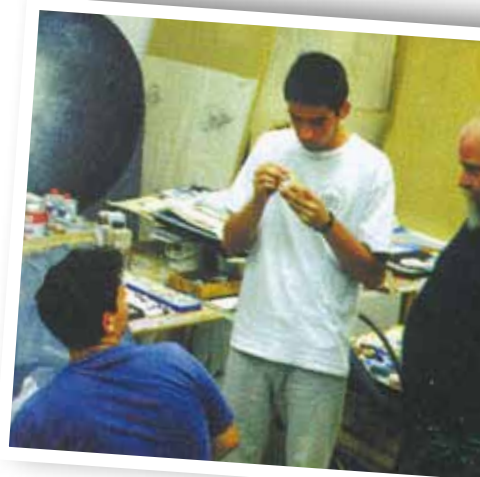
Kulturni mesec se je začel z otvoritvijo razstave slikarske šole pod vodstvom Zmaga Modica. Otvoritev je bila prav v slogu tega umetnika. Ob glasbi sta po hodniku priplesala dva plesalca. Prvi je prinesel desko, na kateri je pisalo OTVORITVENA DILA, drugi pa žago, ki jo je izročil ge. Heleni Medvešek, pomočnici ravnatelja. Le-ta je prežagala »otvoritveno dilo« in tako je bila na nenavaden in posebno za dijake zanimiv način odprta razstava dijaških risarskih izdelkov v hodniku v prvem nadstropju. Razstava je kar obsežna in lepo prikaže dejavnost dijakov, saj ima na njej vsak dijak iz krožka nekaj svojih izdelkov.

(Kronika, 6. februar 1996)

Na slikarski delavnici v Šentvidu, ki se je je udeležilo 42 amaterjev slikarjev, so sodelovali tudi naši dijaki iz slikarske šole Zmaga Modica. Blaž Beniger, dijak 3. č razreda, je za svojo sliko dobil 3. nagrado.

(Kronika, 12. junij 1996)

[...] Posrečeno izbrana skupina treh dijakinj (Simona Taufer, Stanka Bukšek, Andreja Kokalj) in enega dijaka (Tomaž Zadnikar) je pripravila odsko predstavitev klasičnih verzov v latinščini in grščini: Publius Ovidius Naso, Ariadna Theseo; Publius Vergilius Maro, Orpheus et Euridice; Sapfo, Fragmenta. Posamezne odlomke je izbrala in združila pod skupnim naslovom

Eros-Thanatos naša priljubljena, radoživa profesorica Ksenja Geister, ki je prevzela tudi režijo; svojo ustvarjalno moč nam je za postavitve scenografije podaril akademski slikar Zmago Modic, pravo tragiško vzdušje pa je z živo improvizirano glasbo pomagal podati skladatelj in zborovodja v svojih najboljših letih Damijan Močnik. S požrtvovalnostjo so izstopali tudi naši »scenci«, praktiki likovne šole Zmaga Modica, ki so še vse do jutranjih ur na dan predstave uganjali odrsko dejavnost. Igralo se je dvakrat: prvič v sklopu šolskega literarnega večera tujih jezikov, kjer je bilo vzdušje prav pestro, drugič pa v Cankarjevem domu na festivalu srednješolskih gledaliških skupin Podobe trenutkov. Čeprav je bila predstava Eros-Thanatos v Cankarjevem domu nagrajena z zlato Linhartovo značko, najvišjim priznanjem za mladinske gledališke skupine v Sloveniji, je bila igra na domačih deskah po mnjenju večine boljša, kar sploh ni graje vredno.

V imenu navijaškega kluba »Odrniki«:

Miško Zadnikar

(Megaron 1996/1997)

Zbrala Olga Osredkar.

Ob nogometni tekmi med profesorji in dijaki, pri kateri so slednji zasluženoma premagali profesorje 3 : 1, so dijakinje 1. b sestavile naslednjo pesem:

FUZZBAL SMO ŠPILAL

Ornk tekma, to je prava stvar,
prfoksi naši, to je kriminal.
Glej ga, glej ga, Močnik že leti,
zraven pa veselo žvižga si.

REFREN:

*Mreža trese se skos
u Gerjlovih vratih.
Čisto prav je tako,
ker ste kruti zelo.*

Dajmo, dajmo, zmagat mormo mi,
vsak prfoksom figo že drži,
Škrabec kritično ugotovi,
da nobenga gola dal še ni.

REFREN ...

Pater Cvikl blagoslov deli,
če slučajno kdo ne preživi.
Trajbarič pa kisko se drži,
fuzbal pač njegova stroka ni.

REFREN ...

Ravnatelj naš skoz okno je zbežal,
tudi on bi fuzbal rad igral.
Kurinčič že razmišlja ves zagret,
reče fuzbal se al nogomet.

REFREN ...

Petrevčič ozira se v nebo,
da nimbostratuse prešteval bo.
Lily pa kaj hitro ugotovi,
da vreme kisko se drži.

REFREN ...

Kokalj pač na sonce mislil ni,
glava ga že prav močno boli.
Gergolj pa prav ves čas mu govori:
»Tea res je boljša kakor ti.«

REFREN ...

Dejmo, dejmo, gole jim zabit,
koli maščevani morjo bit.
Ne glejte nas tako, učitelji,
športniki smo boljši kakor vi.

(Kronika, 20. maj 1994)

unitas libertas caritas
ALUMNI KLUB ŠKG

Kaj imajo skupnega gala ples, okrogla miza in čevapčiči?

Med drugim tudi nas. Klub Alumni ŠKG.

Po dveh tretjinah prehojene poti mandata v imenu upravnega odbora kluba Alumni ŠKG z veseljem obračam pogled nazaj. Mandat smo prevzeli 18. junija 2011 in smo, štirje fantje in eno dekle, zapeljali klub v drugo leto njegovega obstoja. Takoj smo se lotili realizacije spletne strani www.alumni.si, pri čemer sta pomemben delež nosila oblikovalec Marko Grimani (1. generacija) in IT-jevec Nace Hudobivnik (13. generacija). Sredi novembra smo se zbrali na tradicionalnem srečanju alumnov po akademiji sv. Stanislava. Fotografije s srečanja, kjer smo se alumni zabavali ob zvokih dveh glasbenih skupin nekdanjih škofijcev, si lahko ogledate na naši spletni strani. Prav tako boste našli fotografije udeležencev okrogle mize o poklicih, s katero je klub prvič sodeloval v okviru tedna poklicev na ŠKG. Okrogla miza, kjer je bilo s strani naših članov v zelo zanimivi razpravi predstavljenih deset poklicev, je zelo konkretno pokazala pestrost in potencial, ki ga ima klub. Z željo, da bi predstavili kar največ zanimivih alumnov – seznam se ne bo nikoli izčrpal – smo novinarke Uršo Žgajnar (5. generacija), potem ko je odlično vodila omenjeno okroglo mizo, prosili, naj začne z izvajanjem še enega projekta – intervju meseca. Od marca 2012 bomo lahko na spletni strani vsak mesec brali intervju z enim od nekdanjih škofijcev, ki smo se razkropili na različne konce. V začetku februarja smo se prvič zavrteli na dobrodelnem plesu kluba Alumni ŠKG, za katerega upamo, da bo tako kot drugi opisani projekti postal tradicija v repertoarju kluba. O posameznih omenjenih dogodkih si lahko več preberete v sosednjih člankih izpod peres različnih avtorjev in na spletu. Končno je tudi zaživela zaprta baza članov, preko katere se boste kot registrirani uporabnik lahko med seboj iskali in ki nudi tudi portal, namenjen delitvi informacij glede zaposlitvenih možnosti.

Pred nami je še en vesel dogodek, občni zbor, 26. maja 2012 ob 15h, na katerem si želimo videti polno dvorano alumnov iz vseh generacij in ki se bo, kot je že

tradicija, prevesil v piknik. Tudi piknik prinaša nekaj novosti. Čevapčiči, nogomet in vabilo tudi vašim družinskim članom ostajajo stalnica, uvedli pa bomo nekaj novih iger za vse alumni generacije in oba spola, gasilske klopi ter odeje (ki jih boste prinesli vi ☺), igrala za otroke, malo spremenjeno lokacijo in še in še. Vabljeni vsi, pridite tudi tisti, ki vas doslej naši dogodki še niso dosegli. Tudi vi boste prav gotovo odšli veseli, saj boste srečali znane obraze, ki jih morda že dolgo niste srečali.

Vaši mnogi pozitivni odzivi, ki so sledili izvedbi omejenih projektov, so nam poplačali za trud, zato se vam zahvaljujemo za vaše sodelovanje, udeležbo, navdušenje in tudi nove ideje. Posebna zahvala gre predstavnikom generacij, ki predano skrbite za obveščenost vaših generacijskih kolegov. Vsem, s katerimi pa se nekaj časa že nismo videli, pa želja, da se vidimo kmalu. Če še ne prejimate redne e-pošte iz našega naslova alumni@stanislav.si, pomeni, da še niste včlanjeni ali da je nekaj narobe z vašimi podatki v naši evidenci, zato vas vabim, da izpolnite prijavnico, ki jo najdete v tej številki Amo[®]ja in na spletni strani, oz. nam pišete.

Anja Marija Arko

Srečanje alumnov po akademiji sv. Stanislava

Po končani slavnostni akademiji sv. Stanislava, 15. novembra 2011, ki je bila kot vedno spreten prikaz škofijskega življenja, aktualna in zanimiva, smo člani kluba Alumni ŠKG nadaljevali že tradicionalno druženje alumnov po akademiji, imenovano tudi »stanislavovanje«. Možnost za druženje, ohranjanje starih »škofijskih« vezi ob dobri hrani, pijači ter izbrani glasbi godalnega kvarteta Flažolet ter glasbene skupine Selecto smo bivši dijaki Škofijske klasične gimnazije očitno vzeli za svoje, saj se nas je zbralo kar veliko. Predsednica kluba Anja Marija Arko je srečanje začela s pozdravnim govorom, ki je med drugim napovedoval nekaj novega za klub Alumni – klasični ples. Prisotni smo idejo pozdravili z bučnim aplavzom in tudi kasneje je bil prvi dobrodelni ples našega kluba velik uspeh. Po nekajurnem klepetu smo se razšli

še bolj trdno odločeni, da so taki in podobni dogodki prihodnost kluba Alumni Škofijske klasične gimnazije.

Klub Alumni ŠKG se zahvaljuje sponzorjem dogodka, ki so dogodek omogočili: Zavodu sv. Stanislava, družinskemu podjetju Martinčič (www.martincic.si), gostilni in pizzeriji Gitadela iz Kranja, godalnemu kvartetu Flažolet, glasbeni skupini Selecto (www.selecto.si), Oblikovalskemu studiu Grimani (www.grimani.si) ter fotografu Lenartu Zoretu (www.lenartzore.com).

Martin Nahtigal

Okrogla miza alumnov o poklicih

Klub Alumni ŠKG je 1. februarja, v tednu, ko se na Škofijski klasični gimnaziji odvija teden poklicev, organiziral okroglo mizo o poklicih. Osnovni namen okrogle mize je bil predstaviti dijakom značilnosti različnih poklicev na praktičnem nivoju, kar je v dneih, ko se maturanti odločajo o svoji poklicni poti, velikega pomena. Drugi, prav tako pomemben vidik tega dogodka, pa je sodelovanje kluba z Zavodom sv. Stanislava. Tovrstni dogodki krepijo zaupanje in povečujejo ustaljenost sodelovanja.

Okrogla miza se je odvijala v prostorih zavodske knjižnice, vodila jo je bivša dijakinja, novinarka Urša Žgajnar, v vlogi razpravljavcev pa je sodelovalo dvanajst predstavnikov različnih poklicev, prav tako bivših dijakov.

Pogovor se je začel s pripovedmi udeležencev okrogle mize o prvih praktičnih izkušnjah, ki si jih je večina pridobila že tekom študija, in nadaljeval z odgovori na vprašanja: kako so si našli zaposlitev, kakšne so značilnosti posameznega poklica, kako poteka značilen delovni dan in kakšne možnosti strokovnega in osebnega razvoja omogoča posamezen poklic. Odgovori niso bili zanimivi le za dijake, za katere so tovrstne informacije verjetno najpomembnejše pri izbiri poklica, ampak tudi za ostale, ki smo bili prisotni, saj so nam razkrili nekatera področja različnih strok, ki jih do sedaj nismo poznali. Oblikovalka je povedala, da lahko pri sodelovanju na oblikovalskih projektih na nekaj mesecev zamenjaš kraj bivanja širom po svetu, delo arhitektov ni samo kreativno oblikovanje prostora, ampak tudi naporno dogovarjanje z gradbenimi izvajalci, gradbenik rešuje zapletene enačbe konstrukcij ali pa se udeleži poslovnega sestanka, specialna pedagoginja se poleg reševanja težav mladih srečuje še s težavami njihovih staršev, ki so včasih še težje rešljive, pravniki se ne bojujejo zgolj po sodiščih, ampak tudi pomagajo ljudem, da spore rešijo in se potem dobro razumejo, ekonomist skrbi, da so sredstva gospodarno naložena, strojnik, med drugim, z laserjem skenira poškodbe na človeški koži, zdravnik po zahtevnem študiju in usposabljanju dobesedno noč in dan pomaga ljudem k boljšemu zdravju, matematik pa z zahtevnimi matematičnimi modeli preverja, kaj čaka ekonomiste.

Spoznali smo, da se delo različnih strok prepleta mnogo bolj, kot si to predstavljamo. Vprašanja in odgovori so bili tako zanimivi, da sem na trenutke dobil vtis, da so se akterji dogodka vnaprej pripravili po določenem scenariju. Po zaključeni predstavitvi so dijaki udeležencem lahko zastavili vprašanja, ki jih še posebej zanimajo.

Okroglo mizo smo zaključili s klepetom ob pijači, na kraju, ki ga ima večina bivših dijakov ŠKG v lepem spominu še iz dijaških let. Tudi prijetno vzdušje je spominjalo na srednješolska leta.

Končni sklep prisotnega na dogodku bi lahko bil, da je okroglo mizo o poklicih zaradi vsebinske kakovosti, uporabnosti na ta način zagotovljenih informacij in prijetnega druženja nujno ponoviti naslednje leto. Hvala Zavodu za zagotovljeno »infrastrukturo« ter udeležencem za odziv in kakovostno sodelovanje. Ob tej priliki vas in tudi druge zainteresirane vljudno vabim k sodelovanju prihodnje leto.

Luka Jemec

GP GEO
geodetske storitve

Povežujemo izkušnje prekaljenih inženirjev s sodobnimi tehnologijami geodezije.

Luka Jemec, 040 938 990, 0590 49 49 4
info@gp-geo.si | www.gp-geo.si

322/1

Prvi dobrodelni ples kluba Alumni ŠKG

V soboto, 11. februarja 2012, se je v dvorani Zavoda sv. Stanislava odvil prvi dobrodelni ples kluba Alumni ŠKG. Priložnost, da se zavrtimo ob živi glasbi revijskega orkestra Divertimento ter srečamo s sošolci in starimi znanci z gimnazijskih hodnikov, smo združili z dobrim namenom, saj je bil izkupiček plesa namenjen Skladu za pomoč družinam.

V slavnostno pripravljeni dvorani smo se gostje najprej ustavili ob kozarcu penine, dobrodošlico pa sta nam izrekla predsednica kluba Anja Marija Arko in direktor Zavoda dr. Roman Globokar. V imenu 115-ih družin, ki jim sklad omogoča, da se njihovi otroci v letu 2012 šolajo v Zavodu, se je gospod direktor posebej zahvalil za namenjen prispevek, izrazil pa je tudi podporo klubu in njegovim prihodnjim načrtom.

Že ob prvih ritmih orkestra Divertimento pod taktirko Tadeja Horvata se je plesišče v hipu napolnilo. Glasbeniki so dokazali, da se v dvorani, kjer so pred sedemnajstimi leti začeli svoje delovanje, počutijo odlično, in vzdušje skozi celoten večer še stopnjevali. Odmori med »rundami« so bili kar prekratki za klepet s prijatelji in oddih ob prigrizku, saj so z odlično izvedbo filmskih in drugih hitov v plesni priredbi poskrbeli za to, da so nas srbele pete. Upravnemu odboru kluba je večer polepšalo še sporočilo, da sta naša člana Matija in Kaja ravno v času plesa povila sina Vida. Novico je Anja v svojem zaključnem nagovoru prenesla naprej, zato smo mlado družinico z dobrimi željami pospremili prav vsi zbrani v Šentvidu.

Dobra energija, polno plesišče in bučen aplavz so orkestraše zadržali na odru in z veseljem so nam namenili še nekaj dodatkov iz svojega repertoarja. Tako se ob koncu večera nismo posladkali le s torto, ampak tudi s čokoladno-glasbenim posladkom iz filma Forrest Gump, priljubljeno skladbo »Life is like a box of chocolates«.

Večer je torej minil v znamenju usklajenih plesnih korakov, ubrane glasbe in prijetnih srečanj, gostje in organizatorji pa smo se strinjali, da mora projekt postati tradicionalen. Za to, da je vse potekalo na tako visokem nivoju, se najlepše zahvaljujemo vsem gostom plesalcem, saj je vaše navdušenje poplačalo ves trud, vložen v organizacijo. Upravni odbor kluba se najlepše zahvaljuje članom prostovoljcem, ki so s svojimi talenti pripomogli k visoki ravni plesa, posebna zahvala pa gre vsem članom orkestra, ki so v duhu dobrodelnosti sodelovali brezplačno.

Hvala tudi sponzorjem plesa: Zavodu sv. Stanislava, Spletni tiskarni (www.spletna-tiskarna.si), Oblikovalskemu studiu Grimani (www.grimani.si), Gostilni pri Žabarju (www.prizabarju.si), Piceriji Vinja iz Šentvida, Turistični agenciji Rudi tours (www.rudi-tours.si), podjetju Tina (www.tina.si), družinskemu podjetju Martinčič (www.martincic.si) ter vinarstvu Stadler iz Bistrice ob Sotli.

Prihodnje leto se torej zagotovo srečamo na tradicionalnem dobrodelnem plesu kluba Alumni ŠKG!

Petra Rajk

unitas libertas caritas
ALUMNI KLUB ŠKG

ZOPET NEKAJ NOVEGA!

Klikni na <http://alumni.si/evidence/> ter preveri in dopolni svoje podatke.

S pomočjo evidence članov kluba poišči in povabi prijatelja iz gimnazijskih let na klepet.

Več informacij o evidenci najdeš na www.alumni.si, lahko pa nam pišeš na alumni@stanislav.si.

ŠE NISI ČLAN/-ICA KLUBA?

Ne prejemaš informacij o dejavnosti kluba?

Želiš biti vpisan/-a v evidenco članov in imeti dostop do nje?

Vpiši se v klub Alumni!

Enostavno in hitro – izpolni priloženo prijavnico in jo pošlji na naslov Klub Alumni ŠKG, Štula 23, 1210 Šentvid nad Ljubljano.

Več informacij najdeš na www.alumni.si, lahko pa nam pišeš na alumni@stanislav.si.

Ste publikacijo prejeli na svoj stari naslov ali je bila naslovljena celo na vaš dekliški priimek? Da bo v prihodnje prispela na pravi naslov, nam svoj novi priimek in/ali naslov sporočite skupaj z vpisnico v klub ali na elektronski naslov alumni@stanislav.si.

NASLEDNJE LETO ŠKOFIJSKA KLASIČNA GIMNAZIJA PRAZNUJE 20-LETNICO PONOVNE USTANOVITVE!

Praznovanje bo potekalo od slavnostne akademije ob prazniku sv. Stanislava 2012 do slavnostne akademije

leta 2013. Vsi nekdanji dijaki smo povabljeni k aktivni udeležbi pri oblikovanju programa ob okrogli obletnici.

Nagradni razpis za izbor gesla praznovanja, o katerem smo vas obvestili preko elektronskega naslova in spletne strani, poteka do 15. maja. O drugih dogodkih vas bomo obveščali sproti.

Za začetek naj povemo, da bo jeseni objavljen **literarni natečaj** o vaših spominih na gimnazijske dni, prihodnje leto pa sta **načrtovana dva koncerta nekdanjih dijakov ŠKG** – koncert resne glasbe in koncert popularne glasbe –, za kar ne bo razpisan le natečaj za izvajalce, pač pa tudi natečaj za sodelavce organizacijskega odbora koncertov. Prav tako bomo preko natečaja poiskali **alumna »PR-ja«**, ki bo poskrbel za medijsko promocijo celoletnega praznovanja. Tudi mesto **režiserja slavnostne akademije** sv. Stanislava leta 2013, ki bo predstavljala vrhunec praznovanja in hkrati tudi zaključno dejanje, je še prosto. Omenjenih je le nekaj predvidenih načinov za sodelovanje alumnov. Posamezne razpise bomo objavljali na spletni strani kluba ter jih članom kluba Alumni ŠKG pošiljali tudi preko elektronske pošte.

Vabljeni, da **že sedaj izrazite interes** za sodelovanje v kateri koli omenjeni aktivnosti. Pišite nam na alumni@stanislav.si!

Predstavi se svetu.

www.gigaspark.com

- ★ gostovanja spletnih strani
- ★ registracija domen
- ★ najem strežnikov (VPS)

 GIGASPARK
registracija in gostovanje domen

Sklad za pomoč družinam

Sklad za pomoč družinam je bil ustanovljen v letu 1995. Temeljni namen sklada je zbiranje sredstev za pomoč družinam, ki bi zaradi slabšega socialnega položaja težko plačevali prispevek za nadstandardni program v gimnaziji in/ali prispevek za bivanje v dijaškem domu.

Skupni znesek razdeljene pomoči je zadnjih nekaj let skoraj 100.000 EUR letno.

Pri podeljevanju denarnih pomoči družinam se upoštevajo naslednji kriteriji:

- *nizek osebni dohodek na družinskega člana,*
- *družine z več otroki,*
- *učni uspeh in nadarjenost,*
- *oddaljenost od šole,*
- *bivanje v Jegličevem dijaškem domu (za dijake ŠKG).*

Družine prejema pomoč v višini od 15 do 162 EUR. Sklad pridobi večino sredstev za pomoč od posameznikov, ki redno mesečno prispevajo svoj dar. Trenutno imamo 400 članov. V zadnjih desetih letih pa je, žal, kar nekaj dobrotnikov dokončalo svojo življenjsko pot in tako pridobimo v sklad manj sredstev, kot jih potrebujemo za nemoteno delovanje.

Vir sredstev je tudi Slomškova ustanova, s katero dobro sodelujemo pri organizaciji skupnih dogodkov (božično-novoletne voščilnice, vsakoletna oddaja po Radiu Ognjišče in koncert v Cankarjevem domu vsako drugo leto).

Precejšen del pomoči lahko razdelimo tudi s pomočjo Breznikovega sklada, v katerega je sredstva podaril že pokojni Dušan Breznik.

V skladu želimo, da bi tudi v prihodnje lahko pomagali številnim družinam, ki so se posebej v zadnjem letu znašle v nezavidljivem socialnem položaju zaradi gospodarske krize. Vsak od

prejemnikov pomoči podpiše izjavo moralne obveze, da »se s podpisom moralno obvezuje, da bo v SKLAD za pomoč družinam tudi sam daroval, ko bodo za to ustvarjeni primerni pogoji«. Določba »primerni pogoji« predvideva vsaj dve leti rednega delovnega razmerja.

Vse, ki ste v preteklosti prejeli pomoč in ste že v rednem delovnem razmerju, vabimo, da se pridružite članom sklada (s pristopno izjavo, ki jo pošljite na naš naslov, ali z občasnim darom). Naj se veriga dobrote nadaljuje tudi za prihodnje rodove.

Našo dejavnost lahko podprete:

- Z darovi preko plačilnega naloga. Na plačilni nalog vpišete željeno vsoto. Nakazilo na Karitas v Zavodu sv. Stanislava, Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid, TRR SI56 0203 2009 1434 483.
- S pristopno izjavo. Vsak mesec nakažete vsaj 5 EUR. Vsoto, ki jo želite darovati, vpišete v za to pripravljen prostor. Sklad bo sproti pošiljal izpolnjene položnice. Da nimate skrbi vsak mesec, lahko darujete enkrat, dvakrat ali večkrat večjo vsoto.
- Na druge načine. Darujete lahko ob življenjskih jubilejih ali namesto cvetja na grob umrlih. V sklad lahko prispevate iz zapuščin ali pa svoje premoženje po smrti namenite v stalno ustanovo, ki nosi Vaše ime.

Hvala vsem, ki ste se že odločili, in hvala vsem, ki se boste odzvali temu vabilu.

www.stanislav.si/sklad/index.htm

Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«

Fundacijo Alojzija Šuštarja sta spomladi 2010 ustanovila Zavod sv. Stanislava in Nadškofija Ljubljana. Temeljni namen ustanove je zagotavljanje finančnih in drugih sredstev za izvajanje vzgojno-izobraževalnih dejavnosti v Osnovni šoli Alojzija Šuštarja, ki je trenutno s strani Ministrstva za šolstvo in šport financirana v višini 85 %.

**Ustanova
»Fundacija Alojzija Šuštarja«**

Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid

T: 01/58-22-208

E: fundacija@stanislav.si

I: www.stanislav.si/fundacija

Našo dejavnost lahko podprete z darovi preko plačilnega naloga.

Na plačilni nalog vpišete željeno vsoto. Nakazilo na:

Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«

Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid,

TRR: SI56 0203 3025 8577 268.

26. maj 2012 ob 15.00

OBČNI ZBOR KLUBA ALUMNI ŠKG

TRADICIONALNI SPOMLADANSKI PIKNIK!

Občni zbor bo v zavodski Dvorani Matije Tomca.

Do 15. maja 2012 bodo potekale kandidature v organe kluba. Prijavite na se lahko na alumni@stanislav.si.

Lepo vabljeni k sodelovanju!

Tradicionalni spomladanski piknik pa se bo začel ob 16.00 v parku pred Zavodom sv. Stanislava. Vabljeni tudi vaši partnerji in ostali družinski člani. Za hrano, pijačo, nogomet in ostale družabne igre bo poskrbljeno, za najmlajše bodo na voljo tudi igrala.

Prispevek za piknik je 5 evrov na osebo oziroma 10 evrov na družino.

Da bo hrane in pijače dovolj za vse, nam do 22. maja 2012 na alumni@stanislav.si sporočite svojo udeležbo.

unitas libertas caritas
ALUMNI KLUB ŠKG

